

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ 6/2014
Дана: 13.10.2016 године
Београд
Устаничка бр. 29

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Београду, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Владимира Дуруза, као председника већа и судија Винке Бераха Никићевић и Вере Вукотић, као чланова већа, са записничарем Наташом Арсић, у кривичном поступку против оптуженог Горана Шиника, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО 3/14 од 08.04.2014.године, након одржаног главног и јавног претреса, у присуству заступника Тужилаштва за ратне злочине Снежане Станојковић и браниоца оптуженог адвоката Марка Миловића, а у одсуству оптуженог Шиник Горана, једногласно је донео и јавно објавио дана 13.10.2016.године следећу

ПРЕСУДУ

Опт. ГОРАН ШИНИК,

На основу члана 423 став 1 тачка 2 Законика о кривичном поступку

ОСЛОБАЂА СЕ ОД ОПТУЖБЕ

да је:

кршећи правила међународног права садржана у члану 3 став 1 тачке 1 под а), IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године, у вези члана 4 став 2 тачка а), Допунског протокола уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 12. августа 1949. године, (Протокол II), за време оружаног сукоба који се у времену од прве половине априла 1992. године па најкасније до краја новембра 1995. године, одвијао на простору Босне и Херцеговине, између организованих оружаних снага Војске Републике Српске с једне стране, и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског већа одбране, с друге стране, као припадник Војне Поште 2379 (7252) Градишка, дана 02. септембра 1992. године, у месту Бок Јанковац, у близини градске депоније, подручје општине Градишка, лишио

живота цивилно лице [REDACTED], иако то лице није припадало ни једној оружаног формацији, нити је учествовало у непријатељствима, тако што је у касним послеподневним часовима око 18 часова, у непосредној близини моста на реци Сави у Градишци, из аутобуса извео оштећеног [REDACTED] а потом га одвео до оближњег паркираног путничког возила марке „Алфа Ромео“, црвене боје, те са [REDACTED] сео на задње седиште возила, а потом их је [REDACTED] који је управљао аутомобилом, заједно са [REDACTED] који је том приликом седео на месту сувозача, одвезао до Бок Јанковца, удаљеног око три до четири километра од града, да би доласком возила до наведеног места оптужени изашао са оштећеним из возила, након чега се [REDACTED] возилом враћају у Градишку, а оптужени потом, свесно и вољно, на неутврђен начин, лишио живота оштећеног [REDACTED] чије је тело наредних дана пронађено у близини десне обале реке Саве.

-чиме би извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

На основу члана 265 Законика о кривичном поступку у вези члана 261 Законика о кривичном поступку трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Образложење

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО.бр.3/14 од 08.04.2014. године оптуженом Горану Шинику стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Разматрајући надлежност овога суда, суд је имао у виду да је одредбама члана 2, 3, 9 и 10 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине прописано да је Одељење за ратне злочине Вишег суда у Београду надлежно за вођење поступка за кривична дела, која су извршена на територији бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, без обзира на држављанство учиниоца или жртве, а ради се између осталог о делима против човечности и других добара заштићеним међународним правом одређена у члановима 370-384 и члана 385 и 386 Кривичног законика (а која су одређена и у глави XVI Кривичног закона Савезне Републике Југославије а и у глави XVI КЗ СФРЈ) и тешка кршења међународног хуманитарног права извршена на територији бивше Југославије од 01.01.1991. године, која су наведена у Статуту Међународног кривичног суда за бившу Југославију, па налази да је за вођење овог поступка надлежан Виши суд у Београду – Одељење за ратне злочине.

Суд је у доказном поступку саслушао оптуженог Шиник Горана, испитао сведоке [REDACTED]. У доказном поступку уз сагласност странака ван главног претреса у смислу члана 404 ЗКП испитан је сведок [REDACTED] с обзиром на то да на главни претрес на ком је било предвиђено да се обави његово испитивање оптужени Шиник Горан из здравствених разлога није приступио те нису биле испуњене процесне претпоставке да се главни претрес одржи, а сведок је изјавио да би његов долазак на наредни главни претрес био знатно отежан због његовог одласка на рад у Италију.

У доказном поступку суд је складу са одредбама Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и члана 9 Другог додатног протокола уз ову Конвенцију сведоке [REDACTED] испитао путем видео конференцијске везе, а након што је добио обавештење да су ови сведоци из здравствених разлога и због старости спречени да дођу на главни претрес и свој исказ дају непосредно на главном претресу. Видео конференцијска веза је успостављена са Окружним судом у Бања Луци, а пре испитивања сведока од стране овлашћених лица Окружног суда у Бања Луци, утврђен је и потврђен идентитет сведока.

Овом суду су достављени записници о испитивању сведока пред овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Градишка и Окружним тужилаштвом у Бања Луци, а који сведоци су потом дали свој исказ на главном претресу. Њихови искази дати пред овлашћеним службеним лицима Полицијске станице Градишка и Окружним тужилаштвом у Бања Луци, су им предочавани током поступка, па је ове изјаве суд третирао као саставни део исказа сведока, који су предмет оцене од стране овога већа а о чему ће касније бити речи.

Суд је у доказном поступку извршио и суочења и то између оптуженог и сведока [REDACTED], оптуженог и [REDACTED] као и оптуженог и сведока [REDACTED].

Суд је у доказном поступку на сагласан предлог странака на основу члана 406 став 1 тачка 1 и 2 ЗКП извршио увид и прочитао исказ сведока [REDACTED] дат у Центру јавне безбедности Бања Лука, Полицијској станици Градишка дана 10.05.2005.године (број записника 10-3/02-23-290/5) као и у Окружном тужилаштву Бања Лука дана 22.10.2007. године (број предмета КТРЗ 9/05), а који сведок је према изводу из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине, Републике Српске, Општине Градишка, број 01-202-1-3252/16, Бања Лука од 07.04.2016.године, преминуо 12.04.2011. године, као и исказе сведока [REDACTED] дате Центру јавне безбедности Бања Лука, Полицијској станици ОКП Градишка ([REDACTED] број 10-3/02-23-108/5 од 03.03.2005.године и [REDACTED] број 08-3/01-2940/12 од 20.11.2012.године) при чему није било предложено њихово непосредно испитивање.

У доказном поступку извршен је увид и у писане доказе и то фотодокументацију-показ лица мјеста који је извршио [REDACTED] дана 31.05.2005.године и [REDACTED] дана 02.06.2005.године на локалитету „Депонија-Шелемез“ на обали реке Саве где је виђено тело [REDACTED] почетком деветог мјесеца 1992.године, Центра јавне безбедности Бања Лука, Полицијске станице Градишка, број 10-3/02-13-14/05 од 02.06.2005.године; акт Босне и Херцеговине-Републике Српске, Општине Градишка, Начелника општине административне службе, одељења за борачко-инвалидску заштиту број 07-832-1-05/13 од 06.02.2013.године, упућен Центру јавне безбедности Бања Лука, Полицијској станици Градишка-као предмет означени подаци о учешћу у рату '92/'95 за Шиник Горана; извод из казнене и оперативне евиденције за Шиник Горана, Центра јавне безбедности Бања Лука, полицијске станице Градишка, број 08-3/01-сл/13 од 11.02.2013.године; решење Федерације Босне и Херцеговине, Жупаније западно херцеговачке, Опћинског суда у Љубишки број Р184/98 од 09.02.1992.године, којим се нестали [REDACTED] проглашава за умрлог; извадак из матичне књиге умрлих Федерације Босне и Херцеговине, Жупаније западно херцеговачке, за [REDACTED], број извадка 200-

9/2001 од 30.07.2001. године; одлуку о проглашењу непосредне ратне опасности, објављену у Службеном гласнику Српског народа у БиХ; одлуку о проглашењу ратног стања, објављену у Службеном листу Републике БиХ; извештај лекара специјалисте за Шиник Горана од 24.05.2014. године; одговор Окружног тужилаштва у Бања Луци број АРЗ 8/14 од 01.08.2014. године, упућен Тужилаштву за ратне злочине у вези тражене документације по налогу суда; извод из матичне књиге умрлих за [REDACTED], Босне и Херцеговине, Републике Српске, Општине Градишка, број 03/1-202-1-2116/14 од 14.07.2014.године; захтев Тужилаштва Босне и Херцеговине у предмету Шиник Горана Т20 0 КТРОМ 0009350 14 од 15.09.2014. године, упућен Министарству одбране Босне и Херцеговине, тражење документације, односно архивске грађе за војну пошту 2378 или 2379 Градишка, и о томе где се 02.09.1992.године налазила извиђачко диверзантска јединица, којој је припадао оптужени Горан Шиник, са одговором Министарства одбране Босне и Херцеговине упућен Тужилаштву БиХ број 13-04-1-3297-1/14 од 09.09.2014. године; отпусну листу за оптуженог Шиник Горана од 16.03.2015. године; извештај лекара специјалисте за Шиник Горана од 11.05.2015. године; налаз и мишљење судског вештака др. Бранимира Александрића број 49/15 од 12.06.2015.године, о здравственом стању и процесној способности оптуженог Шиник Горана; извештај лекара специјалисте за оптуженог Шиник Горана од 16.12.2015. године; медицинску документацију за оптуженог Шиник Горана за период 30.12.2015. године-03.02.2016. године; налаз и мишљење судског вештака др. Бранимира Александрића о процесној способности и здравственом стању оптуженог Шиник Горана број 7/16 од 17.02.2016.године; извод из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине, Републике Српске, Општине Градишка за [REDACTED], број 01-202-1-3252/16, Бања Лука, од 07.04.2016.године; извештај из казнене евиденције-Одсека за аналитику и полицијску евиденцију за ПУ Панчево, стр.пов. број 235-1562/16 од 25.04.2016.године за оптуженог Шиник Горана; извод из прекршајне евиденције за оптуженог Шиник Горана, Полицијске управе Панчево, ПИ Панчево Север, од 21.04.2016.године; извод из казнене и прекршајне евиденције за оптуженог Шиник Горана, Министарства унутрашњих послова-Управе за борбу против тероризма и екстремизма, Републике Српске број 04-1-2-234.1-293/16 од 05.05.2016.године.

На изведене доказе није било примедби.

На главном претресу одржаном дана 12.09.2016. године заменик тужиоца за ратне злочине повукла је предлог да се у доказном поступку изврши увид у акт Тужилаштва-Тужитељства БиХ број КТА РЗ 69305 од 17.11.2006. године, као и решење Окружног суда у Бања Луци бр.011 Кпп 06000147 од 19.12.2006. године о одређивању притвора и наредбу за расписивање потернице.

[REDACTED] је преминуо 05.11.2009. године што је суд утврдио читањем извода из матичне књиге умрлих Босне и Херцеговине, Републике Српске, Општине Градишка, број 03/1-202-1-2116/14 од 14.07.2014.године, због чега је бранилац повукао свој предлог да се именовани испита као сведок.

Суд је одбио предлоге одбране оптуженог Шиник Горана да се се у доказном поступку као сведоци испитају [REDACTED] (чије име не зна) и [REDACTED], на околност да је оптужени Шиник Горан живео у стану [REDACTED] од марта 1993. године из разлога што би испитивање ових сведока довело до одугловачења кривичног поступка а све имајући у виду да је заменик тужиоца за ратне злочине ову чињеницу учинила неспорном.

Такође је одбио и предлоге одбране оптуженог Шиник Горана да се у доказном поступку као сведоци испитају [REDACTED], а све имајући у виду да су чињенице о којима би се изјашњавали наведени сведоци утврђене другим изведеним доказима налазећи да је стање ствари у довољној мери разјашњено, те би испитивање наведених сведока било непотребно и сувишно, и водило одуговлачењу кривичног поступка, а одбио је и предлог да се у доказном поступку као сведоци испитају [REDACTED] јер бранилац оптуженог није навео које чињенице би суд утврдио испитивањем ових сведока.

Нових предлога за допуну доказног поступка није било.

Оптужени Шиник Горан износио своју одбрану пред судијом за претходни поступак дана 26.09.2012. година и на главном претресу 18.06.2015. године негирао је извршење кривичног дела које му се ставља на терет и навео да је за време рата у Босни био припадник диверзанско извиђачког вода који је био у склопу Градишке бригаде на чијем челу је у то време био [REDACTED]. Најпре је то био одред а онда се након тога направила бригада. Командир диверзантско извиђачког вода је био [REDACTED] а он је био обичан војник. Једно време вод је био стациониран у Тмушици (одбрана дата пред судијом за претходни поступак), а након тога у школи „Дала Борковић“ где је он и становао. Извиђачко диверзантски вод је био на положајима- ишли су на ратиште и када заврше посао враћали су се у базу која је била школи. База им је била и у некој шиваоници на излазу из града- односно имали су базу на те две локације. '94. године прешли су у Добој а после тога у Славонију. Вод је извиђао обе обале Саве а одлазили су далеко од моста и по четири километра. Ишли су иза УНПРОФОР-а, између хрватске војске и УНПРОФОР-а у ружичасту зону коју су неки звали „унпа зона“. Добијали су усмена наређења. Када су одлазили на извиђање преко Саве задржавали су се седам дана и тада су били стационирани неко време у Бређанима а једном у школи у Машићима.

Мобилисан је 30. јуна 1992. године и наводи да је ратовао за свој народ „из разлога тога што ми је било ружно да на том мом мосту „Братство и јединство“ да гледам ону дјецу 18, 20 година оставили их ко глинене голубове тамо, старешине у три сата одоше у Бања Луку, њих оставе на том мосту, и да није било нас добровољаца та дјеца ко зна како би завршили“. Током лета-јула и августа 1992. године боравио је у Градишци. Ту им је била база и то „седам момака је било у јединици, седам код куће, седам на терену док не дође то неко стање узбуне“ када су сви у јединици и сви на терену.

Не може да се сети где је био и шта је радио 02. септембра 1992. године. Након акције на Боковима- пробоја који се десио 08.-09. августа из команде је стигла „узбуна“ да треба да оду на Бокове јер се тамо нешто дешавало. Њих петнаестак је отишло тамо, затворило тај део и ту су их сутрадан у пола пет ујутру напали. Тада је нападнута и Градишка и они који су чували мост. Након овог догађаја његов вод је наредних месец дана био стално под тзв. узбуном и имали су даноноћна извиђања по Славонији дуж реке Саве и то како с једне тако и са друге обале Саве, а све под претпоставком да је напад могао да се понови.

Припадници његовог вода нису били једнообразно обучени, свако је носио оно што је имао. Нико их није задуживао и раздуживао са униформама. Док је није поцепао он је носио маскирну униформу која је изгледала као шаторско крило мало светлија, извиђачка, летња, жута са зеленкастим, а након тога је добио неку другу униформу. Црвену беретку је носио од 1992. или 1993. године па до 1995. године када му ју је на Добоју неко узео као сувенир. Ту беретку је добио од ћерке своје свастике и зна да ју је носио на Игман. Беретку је стално носио када је било хладно, али је преко лета није носио због врућине. Као и сваки војник од наоружања је имао аутоматску пушку, пиштољ, нож и бомбе. Током трајања рата имао је једну пушку, а поред пушке без пиштоља нигде није ишао. Мисли да је до 1991. године имао пиштољ „тетејац“, да га је тада раздужио а након тога је носио пиштољ који је добио од неког другара и који је 1993. или 1994. године изгубио у Добоју.

На дужности је увек носио униформу и пушку, без пушке нигде није ишао. Када је имао слободне дане био је у цивилу и без наоружања. Пиштољ није носио са собом када је био у Градишци, једино када је био на ратишту носио је и пушку, и бомбу, и пиштољ.

Након акције на Боковима дошло је до организованог одласка становништва из Градишке. Сећа се да је једног дана дошао код оца кући и да су му тада рекли да неке његове комшије одлазе преко Саве због чега је он отишао код њих и поздравио се. Видео је и доста својих другара муслимана како напуштају Градишку. Људи су организовано аутобусима одлазили из Градишке а аутобуси су били паркирани на старој аутобуској станици, на проширењу код цркве. Ту у близини је био и кафић „Бритиш хаус“ где су понекада они знали да сврате. Аутобуси су напуштали Градишку прелазећи преко моста који је био према Хрватској. Од '92. године УНПРОФОР је био с једне стране моста заједно са полицијом, а са друге стране моста- са босанске стране (из Градишке) била су цивилна и војна полиција Крајине. Сви који су прелазили мост морали су да носе личне карте и претресани су, а он због УНПРОФОР-а и полиције није могао у униформи да пређе мост.

На неких 100 метара од моста налазио се и кафић „Упитник“ који 1992. године није радио.

На мосту је била противдиверзантска јединица „Шкорпиони“, па он није могао да буде ни на мосту, ни на царини.

Пре избијања ратних сукоба живео у КП Дому Стара Градишка који је у ствари био затвор, а за време рата логор. У КП Дому радио је као мајстор столар, у кругу затвора „у столарији“ са осуђеницима, а поред тога бавио се и акваристиком. Пре него што се запослио у КП Дому радио је у Дрвној индустрији неких четири-пет година (од 1983.-1987. године). 1997. године је дошао за Србију.

███ није познавао. Иако је радио у Дрвној индустрији није знао да је ███ био један од директора и никада са њим није имао било какав контакт. Никада није радио у фабрици намештаја „Радник“ у Градишци и није му познато да је ███ био инжењер у тој фабрици. Није му познато да је ███ био активиста ХДЗ-а, чак није ни знао да је ХДЗ постојао у Градишци.

У стан ███ уселио се 1993. године јер су му ту деца ишла у школу, стим што не зна тачно када се уселио, можда у пролеће, сећа се да је било топло. Пре него што се уселио није ни знао да је стан припадао ███. У том стану је становао до 1995. године када су га иселили у неку муслиманску кућу.

Када се у стан уселио донео је своје ствари а када се иселио из стана није ништа узео. Стан му је на коришћење дао директор Дрвне индустрије- [REDACTED] који му је рекао да стан припада Дрвној индустрији, да га је Дрвна индустрија купила док је била у радној заједници са „Радником“ али да су водили судски спор око тога. [REDACTED] му је дао и потврду да може да буде у стану док се не заврши судски спор. Од [REDACTED] је сазнао да је стан који му је дат на коришћење раније припадао [REDACTED]. Пре њега у стану је живео извесни [REDACTED] а након [REDACTED] у тај стан се уселила његова снаја која је такође била радник Дрвне индустрије.

Да је [REDACTED] убијен чуо је 1995. године-причало се по граду, а он је то чуо у кафани. По кафанама се у то време свашта причало а збијали су шале на његов рачун- као да је убио [REDACTED] да би се уселио у његов стан што је њега љутило.

Познаје [REDACTED], са њим се никада није дружио али му је познато да је [REDACTED] возио жути „Мерцедес“, шверцовао и продавао гориво. Пар пута је од њега купио гориво али нису имали никаква међусобна дуговања и потраживања.

[REDACTED] такође познаје-дружио се са [REDACTED] братом који је погинуо на Боковима са којим је био иста генерација и играли су заједно фудбал. Са [REDACTED] се дружио његов кум-[REDACTED]. [REDACTED] не познаје.

Након што му је предочено да су сведоци [REDACTED] изјавили да су њега и [REDACTED] одвезли до Бок Јанковца, те да је сведок [REDACTED] изјавио да је носио црвену беретку критичном приликом, оптужени је изјавио да на то нема коментар и да не зна шта би рекао, да са њима није у лошим односима па не зна због чега би они тако нешто изјавили, као и да није могуће да је током августа-септембра носио беретку због врућине. Чак не верује да је сведока [REDACTED] виђао током августа и септембра месеца 1992. године јер је то време када је погинуо [REDACTED] брат.

Након што му је предочено да је сведок [REDACTED] изјавио да га је видео како улази у аутобус и наређује [REDACTED] да изађе оптужени је и даље тврдио да сведока Колара не познаје и да не зна шта на то да каже.

У то време начелник полиције у Градишци је био [REDACTED]

О убиству [REDACTED] ништа не зна и сматра да је једини разлог због кога је оптужен за овај догађај, тај што је ушао у његов стан, наводећи да је у Градишци било десет људи који су могли то да ураде а да он није имао било какав разлог да би то урадио.

Бранилац оптуженог Шиник Горана у завршној речи, а којој се у потпуности придружио и оптужени Шиник Горан навео је да не постоје докази да је оптужени Шиник Горан извршио кривично дело које му се оптужницом ставља на терет због чега је предложио да суд оптуженог ослободи од оптужбе

Сведок оштећена [REDACTED] испитана пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци 21.02.2005.године и на главном претресу 13.07.2015. године навела је да је са мужем, покојним [REDACTED] и ћеркама [REDACTED] живела у Градишци. где су и радили. Њен муж је био запослен у фабрици намештаја „Радник“, касније је био и директор, а она је радила у болници. [REDACTED] је по занимању био

дипломирани инжењер шумарства а након избора 1990.године био је заступник у Већу грађана у скупштини Босне, у Сарајеву. Био је и страначки ангажован у ХДЗ-у, „виђен, признат и поштен“. Током 1992.године одлучили су да напусте Градишку зато што су их током 1991.године свакодневно малтретирали, добијали су телефоном претеће поруке. Живели су у страху и нису спавали у свом стану, већ су ту долазили преко дана. Једно време су били у Херцеговини, али су се у Градишку вратили јер је почињала школска година

Одлучили су да изађу из Градишке 02.септембра 1992.године. Све до августа '92.године њен муж- [REDACTED] је радио у свом предузећу. 02.септембра су купили све ствари које су могли да понесу и ујутру-пре десет сати дошли до просторија Црвеног крста. Ту је већ било окупљено пуно грађана разних националности који су желели да иду у Хрватску. Око шест поподне ушли су у аутобус „Ауто превоза“ из Бања Луке; она и муж су сели на десну страну аутобуса у пети или шести ред, а ћерке су биле на левој страни код задњих врата. Требало је да их Црвени крст из Градишке превезе у Хрватску. Аутобус је дошао до пункта са Градишке стране и стао.

Изјашњавајући се о томе шта се дешавало код пункта сведок испитана пред Окружним тужилаштвом Бања Лука 21.02.2005. године наводи да је аутобус дошао до пункта и стао, са њихове стране на прозор је покуцало једно униформисано лице са брадом, средњег раста, са којим су била још двојица униформисаних при чему је један био у полицијског зимској униформи. Онај који је имао браду и који је куцао је позвао прстом и руком њеног мужа да изађе из аутобуса. Њен муж је тада изашао. Око 10 минута је разговарао са овом тројицом, затим се са њима поздравио и ушао у аутобус. Било је више аутобуса који су стајали у колони, аутобус испред њих је након извршених провера отишао, и они су дошли на ред. Сви из аутобуса су морали да изађу, да би се извршила потребна контрола. Она, муж и деца су изашли са осталим путницима. Провере су трајале око једног сата, можда и мање, и након тога је прозвана њена породица да уђе у аутобус. 15 минута пре поласка аутобуса опет је дошла једна особа коју она није регистровала, не зна ни да ли је била у униформи или не и позвала је њеног мужа [REDACTED] да изађе из аутобуса, он је изашао и од тада га више никада није видела.

Изјашњавајући се на главном претресу дана 13.07.2015. године наводи да када су аутобусом дошли до пролаза према Хрватској - моста на градишкој страни, ту су их зауставили и све из аутобуса извели, прозивали су их а након тога су се вратили у аутобус. Неко се вратио испребијан. Када су требали да крену даље, њеног мужа су позвали да изађе из аутобуса. Када је њен муж изашао из аутобуса видела је да су у близини аутобуса стајала тројица, међу којима је био и оптужени Горан Шиник који је стајао по страни. Њен муж се након што је изашао из аутобуса више није вратио, а након неких сат времена њој су рекли да може да настави пут са децом и да јој је муж одведен у полицију. Ту је било још најмање педесетак униформисаних лица која су вршили контролу људи који су напуштали Градишку.

На питање да појасни шта је оптужени Горан Шиник радио код аутобуса када је нестао њен муж- [REDACTED], објаснила је да је опт. Шиник са још двојицом лица стајао пар метара удаљен од аутобуса-преко пута, да је видела да су се они после тога приближили аутом, да је ту био и сведок [REDACTED] и да нико од њих није улазио у аутобус, него је само њен муж био позван да изађе ван.

На питање у колико наврата је [REDACTED] извођен из аутобуса и у исти се вратио наводи „па сви смо скупа изашли, и онда када смо сјели у аутобус сви смо били прозвани... И наједном кажем њега су позвали, господин [REDACTED] нека

изађе“. Ко је то изговорио није могла да се изјасни, али објашњава да је то учињено са врата.

На предочавање да је у исказу датом 21.02.2005. године изјавила да је неко покуцао на стакло аутобуса и да је особа која је била у униформи и имала браду показала њеном мужу да изађе из аутобуса изјавила је „...када је куцано, није говорено ништа, него је директно са врата како смо улазили на предња врата, неко је рекао господин [REDACTED] нека изиђе“. На предочавање наведене разлике навела је „можда сам ја то рекла али кажем ево сада се ја тога више, ја моје је сјећање да није кажем можда сам тада рекла али ово... Ја моје је сјећање је да је када смо ушли у аутобус нико није, док није са предњих врата га позвао да изиђе“.

Изјашњавајући се пред Окружним тужилаштвом Бања Лука 21.02.2005. године и на главном претресу 13.07.2015. године сведок је навела и да су након што су [REDACTED] одвели из аутобуса, чекали још неких сат времена и тада ју је неки човек позвао да изађе из аутобуса и рекао јој да она може са децом да путује али не и [REDACTED] јер је одведен у полицију. [REDACTED], који је иначе био школски друг њеног мужа и који је седео напред, јој је рекао да је са њом разговарао извесни [REDACTED] начелник полиције у Градишци. Одлучила је да не напушта Градишку без мужа. Прво је отишла у полицију а након тога и у Војну базу да би се распитала да ли је ту доведен њен муж и да на неки начин сазна његову судбину. Увек су одговарали да је њен муж одведен, да су га одвели непознати људи у непознатом правцу. Сада покојни [REDACTED] је гледао шта се дешавало са њеним мужем.

Њена заова [REDACTED] се такође распитивала шта се десило са [REDACTED] ишла је код [REDACTED] и увек је добијала исти одговор- да су га одвели непознати људи у непознатом правцу. Градишку је са децом напустила дан или два касније -03.09.1992. године (како то наводи на главном претресу) или 04.септембра '92.године (а како то наводи на записнику пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци). По њу је дошла њена сестра са мужем. Све време трајања рата и после рата преко Црвеног крста је покушавала да сазна нешто ближе о судбини мужа али једино је чула да се прича да је њен муж истога дана убијен, да је завршио на некој грађевини, циглани а то је причао извесни [REDACTED], звани [REDACTED], који такође живи у Градишци; то је он рекао њеном куму [REDACTED] - да је видео [REDACTED] мртвог и како му из цепа кошуље вири 100 марака.

[REDACTED] када је нестао имао је 51 годину, био је висок око 170 сантиметара, проћелав, на себи је имао крем панталоне, кошуљу кратких рукава пастелне боје крем или зеленкасто плавкасте боје, крем ципеле- мокасине, а код себе је имао лична документа- пасош, личну карту и возачку дозволу.

Оптуженог Шиник Горана је први пут видела 1991.године или почетком 1992.године- дакле пре критичног догађаја, и то када су требали да иселе ствари из стана и преселе их у кућу жупног двора како би их на неки начин спасли. Био је са још двојицом, сви су били у униформама, носили пушке и водили рачуна да само нужне ствари узму. Оптужени је том приликом носио жуто зелено шарену униформу, имао браду и краћу косу (није сигурна колико му је коса била дугачка и у вези ове чињенице на главном претресу дана 13.07.2015. године наводи „па кажем те детаље човјек једноставно у том страху, гледам, сада ја нисам мјерила косу која је дужина“). Она је у стан дошла након њиховог доласка, а њен муж, ћерка, заова са ћерком и кум су већ били ту и били су уплашени. Том приликом оптужени Горан Шиник јој се обратио

реченицом да напусте стан (на ком је њен муж имао станарско право) и да ће им Туђман дати други стан. Није сигурна да је тај догађај пријављен полицији, али мисли да јесте и да је из тог разлога председник општине обећао да ће целу породицу пребацити приватним аутом у Хрватску, што није урађено.

Приликом испитивања пред Окружним тужилаштвом Бања Лука 21.02.2005. године показане су јој фотографије Шиник Горана [REDACTED] а она није могла са сигурношћу да потврди да се ради о особама које су биле поред аутобуса иако је фотографија Шиник Горана асоцира на особу која је куцала на стакло аутобуса и који је био у њеном стану у лето '92. године када су хтели да напусте стан док на главном претресу наводи да је сигурна да је оптужени та особа.

Сведок [REDACTED] се придружила кривичном гоњењу оптуженог.

Сведок [REDACTED] испитан пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци дана 14.03.2005. године и 15.02.2013. године и на главном претресу дана 16.11.2015. године навео је да је током 1991. и 1992. године живео у породичној кући са родитељима и двоје деце у месту Козинци, општина Босанска Градишка, и радио у предузећу „Трико“ у Градишци. Ту је живео до 02. септембра 1992. године, када је због ратних околности одлучио да са породицом напусти Градишку а по основу замене непокретности-породичне куће са [REDACTED]. Тада се и преселио у Р. Хрватску. Тог дана је око 7 часова са породицом дошао пред просторије Црвеног Крста како би са осталим грађанима сачекали аутобус којим би кренули у Хрватску. Са њима је била и породица [REDACTED] ког је познавао-виђали су се свремена на време, посебно недељом, на мисама у цркви, али нису били кућни пријатељи. [REDACTED] је био инжењер и радио у предузећу „Радник“. Тог дана Градишку су напустила два аутобуса. Први аутобус је преко моста уз пратњу УНПРОФОР-а прешао око 12 сати, а он је са породицом чекао на други аутобус. [REDACTED] је са породицом требао да иде првим аутобусом, али како је била гужва није хтео да се гура, па су и они сачекали други аутобус. Други аутобус је дошао касније, и у њега су грађани ушли око 16 часова. Седео је тада на страни возача негде на трећем или четвртном седишту иза возача, а у аутобусу је била велика гужва-сигурно осамдесетак путника, било је путника који су стајали. Када су стигли до моста у Градишци, заустављени су и уследиле су провере спискова и идентитета лица која су била у аутобусу- вршена је провера да ли су у аутобусу иста лица која су на списку за одлазак, провера пртљага, новца који је могао да се изнесе, то је било до 300 немачких марака по особи. Због наведеног сви путници су морали да изађу из аутобуса. Ту је видео [REDACTED], војног полицајца, који му је рекао „макни се у страну мало, не иди у очи“. Када су провере извршене вратио се у аутобус, али више није могао да се врати на своје место, већ је стајао негде у нивоу седишта где је пре седео. Видео је и да се [REDACTED] вратио у аутобус и отприлике сео на исто место. Пред аутобус је тада дошла једна група људи у плавим маскирним униформама, узели су спискове и вршили одређене провере. Та лица нису улазила у аутобус, колико се он сећа. Док су чекали да аутобус крене видео је шта се дешава на простору око возача, испред врата и унутар аутобуса јер је ту био празан простор. Видео је да се испред аутобуса поред полицијског контејнера паркира црвени аутомобил а у аутобус је ушао [REDACTED] ког он иначе добро познаје од раније, јер је са [REDACTED] братом који је погинуо у борби на Боковима 08.08.'92. године играо фудбал у клубу „Братство“ из Козинаца. [REDACTED] је у то време имао ређу плавкасту косу. [REDACTED] који том приликом није био у униформи је прошао поред њега, потапшао га по рамену, рекао „Брко не бој се, теби неће нико ништа“. Мисли да је

_____ тражио једно женско лице чији је муж наводно био на другој страни. _____ се није задржао у аутобусу, нити је било ко од путника са њим изашао. Након неких двадесетак минута док је стајао у аутобусу и чекао да аутобус крене, приметио је возило црвене боје које се зауставило негде двадесетак метара испред аутобуса и из њега су изашла два лица, одмах је препознао да је један од њих _____ кога зна од раније, јер су заједно тренирали рукомет у Козари, а другу особу није одмах препознао. Да је та друга особа оптужени Шиник Горан видео је тек када је оптужени Шиник дошао пред аутобус и попео се на први степенник аутобуса. Шиник даље у аутобус није улазио. Том приликом Шиник је имао црвену беретку на глави, а препознао га је јер га зна од раније-ишли су у исту Основну школу „_____“ у Градишци, али нису били у истом разреду. Са великом дозом сигурности може да тврди да је то он. Шиник је тада тражио да _____ изађе, а _____ се у том тренутку придигао и рекао „људи немојте“. На то му је опт. Горан Шиник одговорио да се не боји, да га тражи начелник полиције у Градишци који се зове _____. Након тога је _____ узео свој капут и самостално изашао из аутобуса. _____ је у том тренутку имао кошуљу кратких рукава светле боје и штофане сивкасте панталоне. Након тога, видео је да _____ и оптужени Шиник иду према контејнеру - импровизованој просторији која је била на пункту. Ко је био у том контејнеру не зна, али на пункту је било припадника и цивилне и војне полиције. _____ је видео да се „мота“ око возила, али није сигуран да ли је и он ушао у контејнер. Након пар минута видео је да из контејнера излазе _____ и оптужени Горан Шиник и крећу се према паркираном црвеном возилу, седају позади у то возило, а да _____ седа на место возача. Не може да се сети да ли је било присутно и четврто лице. Док су се оптужени и _____ кретали према возилу њему су били окренути бочно. На полазак се чекало извесно време и чуо је када је _____ представник Црвеног крста у то време, или лице које је било задужено за одлазак лица из Градишке рекао да не може да се иде без _____, да је _____ заступник у скупштини општине Градишка и посланик у скупштини Босне и Херцеговине. Настала је „стрка“, комешање, дошло је пар возила цивилне полиције који су пробали да нађу _____. Тог дана _____ супруга _____ није отпутовала за Хрватску, јер је са децом изашла из аутобуса на тражење представника цивилне полиције. Аутобус је кренуо из Босанске Градишке, преко моста око седам сати, и око 7 и 5 или 7 и 10 били су на хрватској страни. Мисли да је УНПРОФОР тада био са хрватске стране, не и са босанске. Поред моста је био кафић „Упитник“, од кога су на удаљености неких 20-30 метара стајали аутобуси.

Након што му је током испитивања пред Окружним тужилаштвом Бања Лука 14.03.2005. године показано 7 фотографија лица чија су имена претходно сакривена, препознао је _____ као особу која је пре Шиника ушла у аутобус и тражила жену; Шиник Горана од оца _____ и мајке _____ као особу која се црвеним возилом довезла до аутобуса, ушла у аутобус- попела се на први степенник и тражила да _____ изађе, као и _____ као особу која је довезла возило црвене боје и након уласка _____ и Горана Шиника у исто, возило одвезла. На главном претресу није могао да се изјасни колико фотографија му је било показано приликом испитивања 14.03.2005. године, али се сећа да су му показане фотографије _____ Горана Шиника и _____

На предочавање да је сведок _____ у свом исказу изјавио да је са _____ седео у кафићу „Упитник“ и да никада није улазио у аутобус, изјавио је „значи _____ ушао у аутобус, потапшао мене по рамену, сада слагаћу, али

мислим по десном рамену и рекао „Брко не бој се, теби неће нико ништа“, а на предочавање да су и [REDACTED] изјавили да [REDACTED] није довео Шиника црвеним аутомобилом јер су обојица седели у кафићу „Упитник“, изјавио је „ја и даље стојим при ономе што сам изјавио“, при чему оставља могућност да је [REDACTED] седео у кафићу јер је из аутобуса изашао пре него што је оптужени позвао [REDACTED] да изађе.

Након што му је предочено да је сведок [REDACTED] изјавио да га не познаје навео је „ево, о.к. на праву“

Сведок [REDACTED] у свом исказу датом пред Окружним тужилаштвом Бања Лука дана 14.03.2005. године наводи да је [REDACTED] у аутобусу седео на задњој страни гледајући из правца возача, иза њега седиште или два, а затим овај део исказа мења приликом испитивања пред истим органом 15.02.2013. године наводећи да не зна где је [REDACTED] седео, да је био близу али да не зна да ли испред њега или не. Такође, описујући оптуженог Шиника сведок у свом исказу датом 14.03.2005. године наводи да се ближих карактеристика лица Шиникових не сећа, док дана 15.02.2013. године у овом делу мења свој исказ наводећи да је Шиник критичном приликом имао мању браду. И у вези тога шта је оптужени Шиник имао на себи критичном приликом сведок се током поступка различито изјашњавао, па тако 14.03.2005. године наводи да не зна да ли је оптужени критичном приликом био у униформи, 15.02.2013. године наводи да је био у униформи, а на главном претресу дана 16.11.2015. године да је био у шареној униформи.

На предочавање да је 14.03.2005. године у свом исказу изјавио да се не сећа да ли је опт. Шиник имао униформу а да на главном претресу тврди другачије- да је опт. Шиник носио маскирну униформу, изјавио је „када је човек стао на први степеник онда сам видео да је униформа, беретка се видела оно када је шајба од аутобуса и оно како човек пролази, видео сам да је црвена беретак, нисам знао ни да је то Горан, док није стао мислим на аутобус, мислим оно када је близу дошао, ушао на први степеник, види се униформа, и када се иде према контејнерима“ појашњавајући да је опт. Шиник тог дана имао маскирну униформу и то блузу и панталоне, при чему мисли да је блуза била дугих рукава.

Сведок [REDACTED] испитан пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци 01.03.2005. године, у својој изјави датој службеним лицима Полицијске станице Градишка 24.11.2011. године, као и на главном претресу дана 27.10.2015. године навео је да од 1976. године, када се његова породица преселила из Нове Тополе, живи у Градишци коју од тада није напуштао. Био је припадник Војске Републике Српске и учесник рата од самог почетка-од 17.09.1991. године. Његово прво ангажовање било је у Бањалучком, односно Другом крајишком корпусу где је провео око годину дана. Након погибије брата на Боковима- 08.08.1992. године ослобођен је одласка на ратиште и ангажован је у центру за обавештавање у Градишци. 02. септембра 1992. године налазио се у Градишци. У то време на почетку моста су биле барикаде и полицијски пункт преко ког су грађани муслиманске и хрватске националности напуштали Градишку. Срби су се ту често окупљали и посматрали шта се дешава. Углавном је био организован превоз и Градишку су напуштали највише аутобусима. Тог дана на пункту је било око 4-5 аутобуса. Око поднева се налазио у кафићу „Упитник“ у близини Савског моста. Сам је седео у кафићу. Пришао му је [REDACTED] и сео да попију пиће. У кафићу је било још доста људи и

цивила и војника. У неком тренутку [REDACTED] је пришао оптужени Шиник Горан из Градишке кога добро познаје јер је оптужени Шиник био у добрим односима са његовим покојним братом и били су иста генерација. Оптужени Шиник и [REDACTED] су нешто разговарали и након краћег разговора оптужени је отишао у правцу аутобуса, а [REDACTED] га је питао да иду заједно да одвезу оптуженог Шиника негде у град. Пристао је па су се упутили према [REDACTED] возилу које је било паркирано у близини кафића. Возило је било црвене боје. Касније му је [REDACTED] испричао да га је оптужени Шиник питао да му позајми ауто али да је он то одбио јер ауто није био његов већ [REDACTED] из Градишке због чега га је оптужени замолио да га одвезе. Он се није укључивао у разговор који је оптужени водио са [REDACTED]. Оптужени Горан Шиник је са још једним човеком пришао возилу из правца где су били паркирани аутобуси удаљени неких 15-20 метара, сели су позади и опт. Шиник је рекао да треба да их возе до СУП-а али одмах затим се предомислио и рекао [REDACTED] да вози према Бок Јанковцу. Док су се возили нико ништа није причао и по доласку у Бок Јанковац, неких три, четири километара од града у близини „Грађевине“ опт. Шиник је рекао [REDACTED] да заустави возило. Оптужени је са тим непознатим мушкарцем изашао из возила а након тога рекао [REDACTED] да могу да иду. Оптужени Шиник Горан и тај човек су ту остали. У близини тог места било је војске. Оптужени Горан Шиник је тог дана био у маскирној униформи, мисли да код себе није имао пушку или неко оружје, а ако је имао пиштољ он му је био испод јакне, па није могао да га види, а у то време имао је записке на глави, краћу браду и бркове. Човек који је дошао са оптуженим је имао отприлике 45-50 година, кратку косу, био је висок, мршав, не зна какву је имао гардеробу и не сећа се да ли је био проћелав. Он га лично није познавао.

Када су се вратили ни са [REDACTED] а касније ни са опт. Шиником, није разговарао о том догађају. Не може да се изјасни када је тачно чуо је да је нестао Хрват по имену [REDACTED] и не може да тврди да је управо [REDACTED] лице које је 02.09.1992. године било заједно са опт. Шиником и које су возилом одвезли до Бок Јанковца.

Наводи да се не сећа како је опт. Шиник са тим човеком дошао до возила али није видео да је било шта насилно било, није приметио ништа неуобичајено.

Приликом испитивања пред Окружним Тужилаштвом у Бања Луци 01.03.2005. године сведоку су приказане две фотографије, сведок је на једној указао на оптуженог као лице које је критичног дана довело непознатог човека из правца аутобуса и ког су одвезли до „Циглане“ док је приликом показивања друге фотографије је изјавио да не може да потврди да је то особа коју је оптужени довео критичном приликом. На главном претресу 27.10.2015. године појаснио је да му фотографије јесу приказане али да се не сећа колико, и на питање да се изјасни да ли му је само предочено да каже, да потврди је ли то тај или није, сведок је одговорио „чини ми се да је тако, је ли то тај човек и тако“.

На главном претресу након што му је предочено да је оптужени Шиник Горан у својој одбрани навео да се тог дана није видео са њим одговорио је да он остаје при томе да су тог дана на Бок Јанковце он и [REDACTED] одвезли оптуженог и ту четврту особу.

Након што му је такође на главном претресу предочено да сведок [REDACTED] у својим исказима датим 2005. и 2013.године наводи да је 02.09.1992. године [REDACTED] улазио у аутобус јер је тражио неко женско лице чији је муж наводно био на другој страни, да га зна јер је играо фудбал са његовим покојним братом у клубу „Браство“ из Козинаца, да га је описао као високог, са нешто ређом плавом косом и да му је рекао „Брко не бој се теби неће нико ништа“, изјавио је да се његов брат звао

██████████ да јесте страдао на Боковима и играо фудбал у „Братсву“ из Козинаца, али да он лично не познаје ██████████ нити зна неког под надимком „Брка“; у аутобус није улазио нити је некога тапшао по рамену.

Сведок у свом исказу датом 01.03.2005. године пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци наводи да је опт.Шиник тог дана -02.09.1992. године имао црвену беретку на глави међутим на главном претресу дана 27.10.2015. године мења свој исказ у овом делу тако што наводи да је опт. Шиник био припадник извиђачког вода и да су припадници овог вода носили црвене беретке али да он не зна да ли је том приликом беретка била на Шиниковој глави, или је била за каишем, или у цепу. Након предочавања ове разлике у исказу одговорио је „онда је имао, ајде ако сам тако рекао“.

На предочавање да је у исказу датом 01.03.2005. године изјавио да је чуо да је опт. Шиник ██████████ питао да му позајми ауто а да је у својим каснијим исказима навео да није чуо разговор између ██████████ и опт. Шиника и да о томе има само посредна сазнања, сведок је навео да не може сваки пут да се сети шта је навео први пут.

Сведок ██████████ испитан пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци дана 28.02.2005. године, у Полицијској станици Градишка 24.11.2011. године као и на главном претресу 25.09.2015. године навео је да га је рат затекао у Градишци где иначе и живи. Био је припадник Турјачког батаљона од септембра или октобра '91.године али је после краћег боравка у батаљону- десетак дана због здравствених проблема ослобођен обавеза у батаљону па се вратио у Градишку. Након годину дана поново је добио позив и отишао у састав Турјачког батаљона који је тада био лоциран на подручју општине Градишка.

Поподне 02.септембра '92.године (пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци говори о 02.септембру 1992. године, док на главном претресу говори о критичном догађају али не може да определи тачан датум-зна да се одиграо за време рата), седео је у башти испред кафане „Упитник“ чији је власник ██████████ и разговарао са ██████████. Не може да се сети ко је први дошао у кафану али претпоставља да је то био ██████████. Ова кафана се налазила у близини савског моста, на граничном прелазу, а ту се налазио и пункт полиције. И он и ██████████ су били у цивилној одећи. До кафане „Упитник“ се довезао аутомобилом ██████████ из Градишке, марке „Алфа Ромео“ црвене боје. Аутомобил је паркирао у близини кафане. У близини кафане је видео три или четири аутобуса паркирана један иза другог у којима су били грађани муслиманске и хрватске националности који су желели да напусте Градишку. Удаљеност од места где су он и ██████████ стајали до аутобуса је била око 50 метара (на главном претресу наводи од 50-100 метара „колико је широк пут и још мало“). Док је разговарао са ██████████ пришао им је опт. Шиник Горан који је дошао из правца паркираних аутобуса. Оптуженог познаје од пре рата, знао га је из виђења јер је опт. Шиник продавао рибице за акваријуме и бавио се акваристиком, виђали су се и на ратиштима-нпр. на Игману али никада нису били у истој јединици већ су се „у пролазу срели“, а када му је током испитивања 28.02.2005. године показана фотографија Шиник Горана, од ██████████, изјавио је да је то управо Шиник Горан који им је тог дана пришао. Оптуженог Шиник Горана је описао као особу средње висине-отприлике око 180, можда и нижу са брадом сличном као на

фотографији, можда мало дужом, који је критичном приликом био у СНБ униформи-маскирној униформи која се шила у Градишци и коју је израђивала фирма „Свила“ из Челинца, на глави је имао беретку - не зна да ли је црна, плава, браон или црвена, не зна да ли је имао неку ознаку. Није видео да је оптужени том приликом носио пушку или нешто слично али оставља могућност да је имао пиштољ или неко краће оружје. Када им је пришао, опт. Шиник Горан га је питао да ли има ауто и да ли може да му га позајми, а он му је на то одговорио да не може јер није његов ауто. Оптужени га је затим питао да га возилом превезе до места у близини, ту у граду, на шта је он и пристао па му је оптужени рекао да га мало сачека код возила. [REDACTED] се није укључивао у разговор који је он водио са опт. Шиником. Оптужени је потом отишао у правцу паркираних аутобуса а он [REDACTED] позвао да крене са њима. Са [REDACTED] је отишао до возила а након неких десетак минута из правца аутобуса је дошао оптужени са непознатим човеком који је имао око 50 година, проћелав, висок, можда и виши од оптуженог, мршавије грађе и црне косе. Не може да се сети како је тај човек био обучен. Оптужени Шиник Горан га је држао испод руке. Тај човек када су дошли ништа није говорио нити се поздравио и деловао је прилично покуњено (исказ дат пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци 8.02.2005. године). У возило су ушли након што је опт. Шиник дошао. Оптужени и тај човек сели су позади при чему је тај њему непознати човек први ушао у возило а за њим оптужени, он је сео на место возача а [REDACTED] на место сувозача. Опт. Шиник му је тада рекао да га вози на грађевину која се истовремено зове и циглана у насељу Бок Јанковци. Он је то и учинио. Грађевина је удаљена око два до три километра од кафане „Упитник“. За време вожње нису разговарали. Нико ништа није проговорио. Када су дошли на циглану, између циглане и грађевине опт. Шиник Горан му је рекао да заустави возило, изашао је из возила и са њим је изашао тај човек тако што је опт. Шиник Горан отворио врата и ухватио га за руку (исказ дат пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци 28.02.2005. године). Оптужени се захвалио на вожњи, залупио врата и рекао да му више ништа не треба и да могу да иду кући. На пола километра од циглане била је војска која је била и читавом дужином Саве а била је стационирана и на Грађевини. На том месту где је оставио оптуженог и непознатог човека са једне стране је био насип, а са друге стране куће.

Након овог догађаја више никада није срео опт. Шиник Горана, али је пар дана после тога по граду чуо приче да је нестало Хрват [REDACTED]. Није размишљао нити је довео у везу нестанак [REDACTED] са овом вожњом коју је обавио за опт. Шиник Горана. Полиција га никад није звала везано за догађај, нити је он самоиницијативно о томе обавестио полицију. Међутим, супруга [REDACTED] по окончању рата га је звала, питала за свог мужа и узнемиравала га, причала му да је он убица њеног мужа.

У саставу Градишке бригаде били су „Шкорпиони“. Командир јединице је био извесни [REDACTED], који је погинуо, од других чланова су ту биле особе са надимком [REDACTED].

Сведоку је приликом испитивања пред Окружним тужилаштвом Бања Лука дана 28.02.2005. године осим фотографије Шиник Горана показана још једна фотографија при чему у записнику није назначено ко је лице на фотографији након чега је сведок изјавио да не може да се сети лица са фотографије.

На главном претресу након што му је предочено да је у исказу датом 28.02.2005. године изјавио да је опт. Шиник Горан критичном приликом био узрујан, а да је касније током поступка изјавио да је био ужурбан, сведок је поновио да оптужени није био узрујан него ужурбан и да је за њега узрујано и ужурбано исто. Након што му је на главном претресу такође предочено да је у ранијим исказима-од 28.02.2005. године и 24.11.2011. године изјавио да је опт. Шиник тог човека угурао на задње седиште аутомобила, сведок је навео да он то никада није рекао појашњавајући да је оптужени отворио врата на возилу, то лице је прво ушло и село на задње седиште а за њим и оптужени и да оптужени није применио било какву силу или нешто томе слично.

Након што му је такође на главном претресу предочено да је сведок [REDACTED] у свом исказу навео да се аутомобил црвене боје зауставио испред аутобуса на неких 10 до 15 метара и да су по заустављању из возила изашле две особе, од којих је једна била у униформи а друга у цивилу, те да се ова која је била у униформи упутила према аутобусу а да је у особи која је остала поред возила, сведок [REDACTED] препознао њега јер га зна од раније, сведок је изјавио да он није прилазио аутобусу, да је био у кафани „Упитник“ и да је аутомобил био паркиран код „Упитника“, те да је аутобус и ову кафану делио пут и још простора, објашњавајући „цеста, аутобус је с једне стране, кафић са друге стране“, те да ни он а ни [REDACTED] нису улазили у аутобус- све време су седели заједно.

Сведок [REDACTED] испитан у Полицијској станици Градишка 10.05.2005. године и пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци 22.10.2007. године навео је да је до почетка 1992. године живео у Бок Јанковцу. Пре рата је био запослен у Дрвно индустријском предузећу „Радник“. Био је припадник војске Републике Српске; 21.11.'91. је мобилисан у Пету козарску бригаду, а 1992. године прелази у састав Градишке бригаде где остаје до 1995. године. [REDACTED] који је био инжењер шумарства зна добро јер је радио у истом предузећу. Био је висок, проћелав, по природи тих човек, имао је децу, није био члан Савеза комуниста, ишао је у цркву а почетком вишестраначког система у БиХ био је секретар ХДЗ-а општине Градишка.

Средином месеца '92. године (изјава дата у полицијској станици) односно почетком септембра месеца 1992. године (исказ дат пред Окружним тужилаштвом) био је на краћем одмору- два, три дана код куће и једног преподнева (не зна тачан датум) његов отац пок. [REDACTED] му је рекао да је када се шетао видео један леш који је бачен преко депоније на самој обали Саве и да је та особа [REDACTED] али му није рекао презиме. Рекао је да је то чуо од других људи који су били у близини. На 50 метара од те депоније, која није била активна, били су смештени припадници полиције и војске, ископани ровови и тај део Саве се контролисао. Његова кућа је била најближа депонији-300 метара ваздушном линијом, а у близини је било и хрватских кућа које су биле напуштене. Након што му је отац испричао о лешу он је отишао до продавнице [REDACTED] која је била удаљена два километра од његове куће. Тамо је срео резервног полицајца [REDACTED], не зна његово име, и испричао му оно што му је отац рекао о лешу. По обављеној куповини вратио се кући а након сат, два пред његову кућу су путничким возилом дошли [REDACTED] (који је управљао возилом), [REDACTED] те је он заједно са њима возилом отишао до места где је стајала табла са ознаком „миља“, дужина реке Саве од извора до тог места. По изласку из возила са десетак метара удаљености јасно је препознао да је то [REDACTED] тело је било окренуто на бок, лице је било према путу, односно у њиховом правцу тако да је сигуран да је видео тог човека. У једном тренутку [REDACTED] је отишао до возила и са задњег седишта узео канистер од 5 литара- не зна да ли је унутра био

бензин или нафта и са [REDACTED] се спустио до леша. У том тренутку се са [REDACTED] сакрио иза такозваног „зечијег насипа“ а да би се склонили од евентуалног пуцања. Убрзо након што су [REDACTED] сишли до леша видео је дим. [REDACTED] су се код леша задржали пет до десет минута а затим се вратили код њих тројице. Са њима у друштву остао је још пет до десет минута и након тога се пешице се вратио кући, док су [REDACTED] остали. Не зна шта се након тога догодило с лешом, а дан или два после тога се вратио у јединицу. Верује да је том приликом леш запаљен иако то није видео, касније није чуо шта се догодило и то га није ни занимало.

Сведок [REDACTED] испитан пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци 16.10.2007. године и на главном претресу 13.04.2016. године навео је да оптуженог Шиник Горана не познаје и да је деведетих година живео у Бок Јанковцу. Од 1987. године у Градишци је имао трговину, а 1992. године је букнуо рат у Славонији. 1992. године је била и мобилизација тако да је мобилисан у сеоску стражу- то се у то време звало Б формација а радило се о људима који су у ствари чували своје куће. Касније је тај део обезбеђивала полиција. У његовом селу (Бок Јанковац) које је од Градишке удаљено око километар ипо је било станично одељење полиције чије седиште је било у кући [REDACTED]. Ту је био резервни састав полиције, командир им је био [REDACTED]. Они су држали стражу гледано од сведокове куће до Грађевине а одатле су стражу чували припадници речног вода који су се стално мењали.

Испред његове радње током лета се окупљало доста народа, војске и полиције. Једног дана у поподневним часовима, не зна који је то био месец али је сигуран да је било '92. године, пред његову радњу је дошао [REDACTED] који је групи која је ту била и у којој је био и [REDACTED] причао да се на обали Саве налази леш [REDACTED] кога познаје јер су заједно радили у „Раднику“. Он [REDACTED] није познавао а место о коме је причао [REDACTED] где се налази леш-Бокови је од његове куће и радње удаљено око два, два ипо километра низводно. Са [REDACTED] сео је у мобилисано возило полиције (не зна да ли је био „голф“ или „кец“), возилом је управљао [REDACTED] и упутили се према Боковима-месту где је [REDACTED] навео да је тело. Када су дошли тамо ту су већ били окупљени људи. Било је и војске јер је један речни вод војске обезбеђивао тај простор. На обали Саве видео је мушки леш, није знао „ни ко је, ни шта је“. Леш је био окренут на стомак и у непосредној близини воде- удаљен око два метра од воде. За њега је то био леш непознатог мушкарца који је на себи имао кошуљу кратких рукава- пругасто белу, која је била чистија због чега претпоставља да леш пре тога није био у води. Није му познато како је леш тог лица доспео на то место- низводно низ Саву, где је била смећара у Бок Јанковцу. Поред њега на лицу места су били [REDACTED], а видео је [REDACTED] који му је комшија и чија кућа је удаљена километар до километар ипо од тог места. Ту се задржао кратко време-око 10 минута и пешице се вратио према својој радњи. Сви остали су ту остали поред леша. Не зна шта се касније догодило са лешом али се касније причало да су тај леш вероватно запалили. Не зна да ли је то био леш [REDACTED] да се радило о лешу [REDACTED] зна једино из приче [REDACTED] који са њим радио.

Након што му је на главном претресу предочено да је сведок [REDACTED] у свом исказу навео да нити је био тамо, нити је возио, и да ништа не зна у вези овог догађаја, сведок је одговорио „онда испада да ја лажем, казните ме ако ја лажем. Ја говорим истину“.

На предочавање да је сведок [REDACTED] у свом исказу датом пред Окружним тужилаштвом Бања Лука дана 22.10.2007. године навео „ја се враћам кући да би након протека један, два сата по мом доласку кући, пред моју кућу са путничким возилом мени непознате марке долази [REDACTED] и тај [REDACTED] Возилом је управљао [REDACTED], сведок је изјавио да се он са тим исказом [REDACTED] не слаже и да се све издељавало онако како је он описао- [REDACTED] је седео пред његовом трговином, [REDACTED] он и [REDACTED] су заједно отишли до места где је био леш те да су тамо су затекли [REDACTED], а било је и војске.

Након предочавања дела исказа [REDACTED] датог 16.10.2007. године „ја категорички тврдим да о свему овоме, дакле о било каквом лешу немам појма. Никакав леш нисам видео у то време али сам чуо да је убијен [REDACTED] а све то сам чуо у СУП-у“, сведок није могао да да објашњење зашто је [REDACTED] такав исказ дао, а на предочавање да је [REDACTED] дана 22.10.2007. године изјавио „у једном тренутку [REDACTED] одлази до возила и са задњег седишта узима канистер од чини ми се 5 литара, али не знам да ли се радило о бензину или нафти, те заједно са [REDACTED] спушта се до самог леша док се ја и [REDACTED] у том моменту сакривамо иза такозваног зечијег насипа како би се склонили од евентуалног пуцања са друге стране реке Саве јер је рат почео...њих четворица дакле [REDACTED] остају иза мене“ изјавио је да је он на лице места није дошао са [REDACTED] већ са [REDACTED] и његовим аутом, да није био присутан било каквом паљењу леша јер је отишао кући, а они су остали тамо; ништа не зна ни о канистеру, ни о ауту, ни о паљењу леша, а претпоставља да је [REDACTED] вероватно дошао са [REDACTED] на лице места.

Сведоку су на главном претресу предочене фотографије које се налазе у списима предмета, па је у вези фотографије број 1 на страни 25/7 изјавио да је на њој приказан силаз са канала према Сави и да до доле има 150 метара, да се на фотографији 2 види смеће и обала Саве као и грмови и да се ту скреће десно низ Саву. На фотографији број 3, која се налази на страни 26/7 списка је он са криминалистичким полицајцем са којим је заједно дошао на лице места и ком је показивао где су видели леш. Након што су му предочене фотографије 5 и 6 на страни 27/7 и да је на њима приказано место које показује [REDACTED] као место где је виђен леш, сведок је појаснио да је то исто лице места које је он показивао на претходним фотографијама.

Сведок [REDACTED] испитан пред Окружним тужилаштвом Бања Лука 16.10.2007. године и на главном претресу 26.05.2016. године навео је да оптуженог Шиник Горана не познаје, непознати су му и име и презиме, не зна ни ко је [REDACTED] До 1989. године (када је пензионисан) радио је у полицији, а у августу 1992. године мобилисан је у резервни састав полиције при СУП-у Градишка. Командир СУП-а Градишка у то време је био [REDACTED], а сведок је био помоћник командира те је једно време командовао четом резервне полиције. Чета резервне полиције у том моменту- од почетка септембра па до краја новембра 1992.године, бројала је око 120 људи. Током августа и септембра 1992. године најчешће је дежурао у станици а био је ангажован и на физичком обезбеђењу границе и то од потеза кеја низводно па до близу државне зграде. На том потезу се налази и циглана а све је то подручје Бок Јанковца. Почетком септембра '92. године иако је радио на подручју Бок Јанковца није видео никакав леш и нема информације да је ту пронађен леш [REDACTED], о томе нема никаква сазнања.

У то време седиште полиције када су били на положају било је у Циглани, а када нису били на положају у команди полиције у центру Градишке. У циглани су били

смештени у управној згради, а привремено седиште им није било у кући [REDACTED]. Из Циглане се видео сваки прилаз према њој, а ту је увек било или војске, или полиције. На Циглани се није пуцало, пуцало се по селима. Како је код Циглане била полицијска стража –увек најмање двојица људи који су контролисали ко је долазио и одлазио, до Циглане није могло да се дође незапажено аутом, нити је незапажено могло да дође више људи.

[REDACTED] не познаје, као ни [REDACTED] а један [REDACTED] је био код њега у чети.

На главном претресу изјавио је да се у СУП-у није причало о убиству [REDACTED]. Он није чуо да се о томе прича а након што му је предочено да је 16.10.2007.године дајући свој исказ изјавио да је за страдање [REDACTED] чуо у СУП-у, изјавио је да је време учинило своје, да сада не зна. У то време нити је ко пријавио, нити је он видео лешеве.

Након што је му је предочено да је сведок [REDACTED] у свом исказу навео да га је видео на обали Саве, када је тамо био и леш [REDACTED], сведок је одговорио „не верујем ја у то, нема говора о томе“; а на предочавање исказа сведока [REDACTED] који је навео „ја се враћам кући да би након протека један, два сата по мом доласку кући, пред моју кућу са путничким возилом мени непознате марке долазе [REDACTED], возилом је управљао [REDACTED] ја сам са њима сјео у возило и сва петорица смо се одвезли до мјеста гдје се налази табла са ознаком „Миља“ дужине рјеке Саве од извора до тог места, по нашем изласку ми смо се приближили том лешу који сам малопре описао и са удаљености од неких 10-так метара јасно сам препознао да је то инжињер [REDACTED]... у једном тренутку [REDACTED] одлази до возила и са задњег сједишта узима канистер од чини ми се 5 литара, али не знам да ли се радило о бензину или нафти, те заједно са [REDACTED] спушта се до самог леша, док се ја и [REDACTED] у том моменту сакривамо иза такозваног „Зечијег насипа“, како би се склонили од евентуалног пуцања са друге стране рјеке Саве, јер је рат већ почео, одмах по силаску [REDACTED] до леша након протека краћег времена ја видим дим, [REDACTED] код леша се задржавају око пет до десет минута, а након чега се они враћају према нама тројици, а након што смо поново сви били заједно ја се са њима задржавам у том друштву такође пет до десет минута, а онда се пјешке враћам својој кући и то попреко, а не путем. Њих четворица дакле [REDACTED] остају иза мене“, сведок је изјавио да је све то измишљотина и да нема појма да се то тако десило; а на питање како коментарише чињеницу да га две особе које не познаје помињу именом и презименом да је био присутан, одговорио је „па не знам ни ја како они мене, како они мене знају, вјероватно ме знају из службе, јер сам радио и тако даље, а ја њих не познам...“, „не знам ја шта, ја о томе немам коментара“.

Сведок [REDACTED] испитан је пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци 19.12.2007. године и на главном претресу 27.10.2015.године.

У свом исказу датом пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци 19.12.2007. године навео је да је од '79. године био припадник резервног састава полиције а за време рата од '91. до '95. године био је у резервном саставу полиције. У вези проналаска мушког леша [REDACTED] навео је „ја се једноставно данас из ове перспективе тога не сећам“.

Испитан на главном претресу навео је да познаје опт. Шиник Горана из Градишке и да се оптужени бавио продајом рибица. Како држи ауто школу и ради на обуци зна многе људе. Није остао при изјави коју је дао 19.12.2007. године у Бања Луци јер је се не сећа. Навео је да је '91. године када је почео рат бомбардовањем од стране хрватских снага, он био припадник резервног састава полиције и да је сваког дана је виђао мртвог човека, јер је било гранатирања а он је одлазио на различита ратишта. Није пратио рад ХДЗ-а у то време јер је био члан Комунистичке партије. Име [REDACTED] му није познато и није познавао човека који се тако звао, није му познато да је [REDACTED] био активиста ХДЗ-а и један од директора у фабрици намештаја а то га није ни интересовало.

Након што му је прочитан исказ са записника од 19.12.2007. године, навео је да он никакав леш није видео, односно да је док је трајао рат у периоду од '91. до '95. године видео пуно лешева.

Након што му је предочен исказ сведока [REDACTED], који је изјавио да је видео један мушки леш који је био окренут на стомак, леш непознатог мушкарца на ком је била кошуља кратких рукава, пругасто бела и да су се у том тренутку поред њега налазили [REDACTED], као и [REDACTED], сведок је изјавио да он те људе не зна, и да од њих једино по имену познаје [REDACTED] који је био старешина у станици полиције у то време, да [REDACTED] не познаје и да је резервни састав полиције, када се нешто деси излазио на лице места тако да су ови људи можда били присутни са њим, али се он не сећа никаквог леша, никаквог спаљивања. Он је у то време понекад возио возило ауто школе а између возила полиције које има ознаку полиције и возила које је мобилисано, односно које се користило у полицијске сврхе постоји разлика.

Сведок [REDACTED] испитан у Полицијској станици Градишка 20.11.2012. године навео је да је за време рата живео у Градишци са супругом и двоје малолетне деце. Био је припадник војске РС- Градишке бригаде све до краја 1993. године када је повучен у предузеће у коме је радио пре рата, а 1995. године је распоређен у тзв. „Б“ формацију Градишке бригаде. [REDACTED] и целу породицу са којом је био у добрим односима је познавао, јер су живели у истој згради. У граду се причало да су [REDACTED] када је хтео да оде за Хрватску извели из аутобуса али није сазнао ко је то учинио. Чуо је да га је одвезао [REDACTED] из Градишке са Гораном Шиником и причало се да га је убио Горан Шиник а да је [REDACTED] био само возач. Познато му је да се Горан Шиник уселио у стан [REDACTED] и у то време се причало да је то управо и разлог због чега је Шиник и убио [REDACTED]

Он нема непосредна сазнања о томе; све то је само чуо. [REDACTED] познаје а са њим никада није разговарао о [REDACTED]

Сведок [REDACTED] у својој изјави датој Полицијској станици Градишка дана 03.03.2005. године навео је да је 1992. године био припадник Војске Републике Српске распоређен у Градишку бригаду у јединицу ПДВ, Одељење за интервенције које је било смештено у просторијама хотела „Козара“ у Градишци. Колико се сећа, дана 02.09.1992. године у послеподневним сатима добили су наређење да крену у потрагу за лицем [REDACTED] ког је неко извео из аутобуса са граничног прелаза у Градишци. Са припадницима Првог интервентног одељења које су сачињавали [REDACTED] упућен је према насељу Липовача и затим према парцелама Пољопривредног добра [REDACTED], до насеља

Церовљани. Обишли су терен и обавили разговор са мештанима, а [REDACTED] нису пронашли. У касним вечерњим сатима вратили су се у базу и ту добили информацију, не зна од кога, да је [REDACTED] пронађен убијен у месту које се зове Шелемез, у насељу Бок Јанковац у Градишци, непосредно у близини градске депоније. За њим је обустављена потрага. Не зна ко је то урадио. У граду се причало да је то учинио Шиник Горан који је био припадник извиђачког вода и да је [REDACTED] виђен како аутом црвене боје са граничног прелаза вози [REDACTED] са Шиником у правцу реке Саве до места које се зове Грађевина.

Сведок [REDACTED] испитан на главном претресу 11.03.2016. године навео је да је у периоду од 1990. године па до 1998. године био начелник станице Јавне безбедности секретаријата унутрашњих послова у Босанској Градишци. То је било време ратних догађаја који су захватили подручје Босанске Градишке и шире околине, односно целу Босну и Херцеговину. У периоду 1991-1992. године, Градишка је била у интензивним ратним сукобима који су се одвијали на простору Западне Славоније и Босанске Градишке. Читава Западна Славонија се наслања на Босанску Градишку, једини пролаз је био мост на реци Сави који је спајао Босну и Херцеговину и Западну Славонију. Период август-септембар 1992. године је био интересантан јер је Градишка имала интензивне ратне сукобе. 16. августа 1992. године са простора Републике Хрватске извршен је десант на Босну и Херцеговину- на Босанску Градишку тако што је бригада „Бербир Бојна“ напала Босанску Градишку и ту су се водили интензивни ратни сукоби који су трајали неколико дана и то на обали Саве, и по дубини, и у Градишци. О интензитету те борбе извештавали су телевизија Загреб и радио Загреб а извештавано је да је „Бербир Бојна“ освојила Градишку да напредује даље према Бања Луци која је 50 километара удаљена, те да се очекује и да ће ускоро и Бања Лука пасти.

У вези самог догађаја око нестанка [REDACTED], станица Јавне безбедности није имала никакву званичну пријаву. [REDACTED] зна јер је Вишница био на функцијама, чуо је за њега а лично га није познавао. Нестанак [REDACTED] никада није пријављен станици Јавне безбедности тако да никада није ни вођена званична истрага по том питању. У вези одласка [REDACTED] са породицом изван Босанске Градишке другог септембра, појаснио је да је општина Градишка донела одлуку о условима иселјавања те да је у том периоду вршено масовно иселјавање несрпског становништва са подручја Босанске Градишке и шире околине. Та одлука је регулисала начин на који неко може да напусти то подручје и она је била таква да свако ко је желео да напусти подручје Босанске Градишке морао је пре тога да плати рачуне за телефоне, струју, воду и на крају дође до станице Јавне безбедности да се одјави, привремено или трајно. Организацију превоза људи који су напуштали Градишку је вршио Црвени крст и нека приватна агенција, а људе су одвозили аутобуси преко моста преко реке Саве. Било је масовног одвожења и из Градишке, и из других места-Бања Луке, Приједора, Прњавора, Мркоњића и тако даље. Улога полиције је била да на мосту врши контролу путника који одлазе. Вршена је основна контрола података коју полиција иначе врши, а дневно је знало да пролази пет, шест, до десет аутобуса.

Зна да је [REDACTED] био члан ХДЗ-а и посланик у парламенту Босне и Херцеговине, а познато му је и да је био члан изборне комисије у општини када је биран посланик. [REDACTED] је познавао из тих службених односа. По граду се причало да је [REDACTED] нестао. Као начелник станице полиције касније је од међународног Црвеног крста добио списак са именима лица која су нестала и на том

списку је видео да се [REDACTED] званично води као нестао. Није чуо да је [REDACTED] убијен.

То је било време када је на простору Градишке и преко Западне Славоније било пуно војних формација, полиција Градишке је имала свој пункт и своје контроле, а познато му је да су на граничном прелазу према Хрватској-на мосту биле војна полиција и полиција такозване Крајине и Западне Славоније. Није могао прецизно да се изјасни да ли је ту био и УНПРОФОР, те да ли су они имали своје патроле које су повремено долазиле и контролисале, надгледале како се ради. Углавном на мосту су биле најмање три полиције. Објаснио је да је мост из Градишке доста дугачак, негде око 500-600 метара, те да је преко тог моста практично читава Западна Славонија комуницирала. Није могао да се сети да ли су ту постојали контролни пунктови у виду контејнера, али он је касније успео од општине да добије зграду у којој је направио полицијску станицу за пограничне послове. Полиција је ту радила своје уобичајене послове, вршила контролу лица, возила и ствари, који иначе прелазе преко моста а у конкретним случајевима када се радило о одласку лица несрпске националности улога полиције је била да изврше контролу лица са списка који су добијали од организатора превоза, односно контролу да ли су та лица у аутобусу или нису.

На граничном мосту на реци Сави постојао је полицијски пункт који је био под његовом командом и они су обављали свој посао у тренутку када су аутобуси кретали, а кретање људи је било слободно. Они као полиција нису контролисали да ли је неко изводио лица из аутобуса и одводио их из неких својих сопствених разлога.

Списак лица несрпске националности који су хтели да напусте територију Босне и Херцеговине организатор превоза им је предавао на пункту. Уколико је то био Црвени крст онда би његови представници долазили до пункта, обраћали се полицији, предавали спискове а онда би полиција на уласку у аутобус по том списку прозивала људе и утврђивала да ли је број са списка идентичан, односно да ли су то људи који су у аутобусу.

[REDACTED] није могао да буде у аутобусу и на списку а да се пре тога није одјавио из Градишке. Полиција је проверавала сваког ко је био на списку, проверавала је људе који су у аутобусу и ту се завршавала њихова формално правна надлежност. Нису имали контролу над евентуалним улажењем и излажењем из аутобуса.

Супругу [REDACTED] не познаје, никада је није срео, али га је сестра [REDACTED], која је радила код њега у полицији као референт за путне исправе и личне карте много касније звала телефоном и питала га да ли се шта ради у вези нестанка [REDACTED]. [REDACTED] га је молила да провери и он је из колегијалних разлога обећао да ће покушати да дозна о томе шта буде могао. Полиција је колико је могла трагала али није сазнала ништа.

[REDACTED] не познаје, а [REDACTED] зна јер је мајка [REDACTED] чувала његову децу када су била мала. [REDACTED] дуго времена није видео.

Он нема извештај са лица места о путницима- цивилима који су ушли у аутобус 02. септембра 1992. године, те спискове чувају организатори превоза- Црвени крст и

приватне агенције. Могуће је да он 02. септембра 1992. године није ни био у Градишци, а евиденција о његовом кретању као начелника не постоји.

Исељавање несрпског становништва из Градишке трајало је од '91 до '93. године. Контролу људи на мосту вршила је патрола полиције по сменама, како ко дође на ред, а његов заменик септембра '92. године, био је командир полицијске станице [REDACTED]. О поступцима које је полиција предузимала обавештавали су начелника Центра службе безбедности Бања Лука, [REDACTED]. Његово седиште као начелника службе је било у Босанској Градишци у станици Јавне безбедности.

Опт. Шиник Горана не познаје, као ни [REDACTED].

Након што му је предочен део исказа сведока [REDACTED] да је касније од [REDACTED] сазнала да особа која јој је по изласку из аутобуса саопштила да може путовати био извесни [REDACTED], изјавио је да то није тачно.

На предочавање да је сведок [REDACTED] изјавио да је наводно опт. Горан Шиник рекао да [REDACTED] треба начелник полиције у Градишци који се зове [REDACTED] и на питање да ли је он из неких својих разлога тражио да се неко изведе из аутобуса и доведе код њега ради обављања неког разговора, или нечег сличног, сведок је изјавио да то није радио никада.

Сведок [REDACTED] испитан на главном претресу 11.03.2016. године навео је да је '92. године био војно ангажован и у извиђачко диверзантској јединици Градишке бригаде. Био је командир Првог одељења.

Почетком августа 1992. године извршен је напад на Босанску Градишку. Припадници његовог одељења- извиђачко диверзантске јединице требали су почетком августа да иду на извиђања али како је он славио Светог Илију 02. августа, покушавао је и успео да одложи то извиђање до краја августа. Тада су по наређењу команданта Градишке бригаде прешли у Западну Славонију и јавили се начелнику Службе безбедности у Окупацима. На извиђању су се задржали од седам до десет дана- отишли су крајем августа и вратили су се 04., 05. или 06. септембра. Када су се вратили у Градишку, по граду се причало да је убијен [REDACTED].

У његовој јединици- извиђачком воду било је око тридесетак људи, на извиђању је била његова јединица у којој је било између 24 и 30 људи а он је био командир одељења које је бројало између 9 и 12 људи. На извиђању са њим све време је био и оптужени Шиник који је био припадник јединице.

Да би из Градишке прешли у Западну Славонију морали су да имају посебне дозволе и да буду под пратњом јер је ту било и УНПРОФОР-а и Војске Републике Српске Крајине. Они су из Босне као припадници Војске Републике Српске морали прећи у цивилној одећи а све то је било договорено између команди. Припаднике његове јединице су у тачно одређено време дочекали представници Служби безбедности Западне Славоније и спровели их у Окупане. Нико од чланова јединице није могао по свом нахођењу да напусти јединицу јер би одмах био ухапшен, као што нико без посебног одобрења није ни могао да пређе из Окупана у Босанску Градишку.

На извиђање су требали да иду почетком августа месеца '92. године јер су од стране Служби безбедности постојале информације о покретима у шуми Прашник и код Пиваре, припремао се напад на село Мачковац. Акцију извиђања је требало да спроведу ради припреме терена а све како би се Градишка заштитила и предузео контранапад на село Мачковац и још пар села према Новој Градишци уз Саву. Припремали су терен да би видели где има минских поља и како би се преузела иницијатива, те да се види да ли има неких покрета супротне стране усмерених према њима. Извиђање су вршили са још једним самосталним водом из Окучана.

Све те информације су добијене јер су Војска Републике Српске Крајине и Републике Српске сарађивале. Он је информације добио од свог командира [REDACTED]

У његовом одељењу осим њега били су Шиник Горан, [REDACTED] [REDACTED] можда је било још неких људи, али се ових сећа јер су од почетка били у јединици.

Том приликом ишли су да извиђају међупростор, Прашник и Пиваре и део према Новој Градишци, ауто путем и око ауто пута. Терен који су извиђали је у дубину ишао два до три километра а по дужини неких десетак километара. Имали су и посебне тачке које су извиђали - шумско газдинство код Окучана и коту за коју није сигуран да ли се зове Мачков камен. Док су били на терену ишли су свакодневно у извиђање. Сваког дана одлазили су и враћали се у село поред Окучана где је била команда неке бригаде и где су спавали. Сваког дана су око шест, седам сати одлазили у Прашник да не би били примећени, враћали су се у Окучане да би се одморили, а ишли су и у ноћна извиђања.

Након што су завршили са акцијом извиђања под пратњом су се преко моста вратили у Градишку. По повратку свом команданту [REDACTED] поднео је извештај.

Да треба да иде на ово извиђање сазнао је крајем седмог месеца, али је успео баш због своје славе да акцију пролонгира до краја августа, опструирао је припреме око те акције. Не може да се сети тачног датума када су отишли у извиђање, али наводи да је можда био 26., 27., или 28. август „углавном крај августа, почетак септембра“. Да је у извиђање ишао тада, сећа се јер је након њиховог повратка извршен напад на Босанску Градишку и то баш на месту где су они извиђали супротна страна је прешла Саву и напали су Градишку. Након два, три дана од тог напада- 09., или 10. септембра погинуо му је брат од стрица [REDACTED]. Тај велики напад на Градишку се десио почетком септембра и то је био пробој муслимана који су пропуштени од стране Хрвата- напали су Градишку из Хрватске.

Напад је био у септембру. На питање да ли се сећа напада од 16.августа '92. године, сведок је изјавио „па можда је и био, ја не знам. Не, није био у августу“. Та акција о којој прича је позната као акција код Бокова.

Након што му је предочено да је оптужени Шиник Горан у свој одбрани навео да се акција код Бокова десила 07., 08. августа, сведок је изјавио да то тада сигурно није било а на питање да ли је била тада нека акција сведок је изјавио да је можда раније било неких ситних чаркица, да не може да се сети, али да се дешавало да пређе група од десетак, дванаест људи који опљачкају, запале нешто и побегну назад.

У вези напада на Градишку, након њиховог повратка са извиђања, изјавио је да је то био напад који је трајао неколико дана, а на предочавање да је начелник Службе јавне безбедности ([REDACTED]) изјавио да је то било 16. августа, навео је „па не могу

ја са сигурношћу тврдити да или не, али ако он каже да је било онда је сигурно било, он је био начелник, онда он боље зна од мене“.

Припадници јединице су били једнообразно обучени- носили су стандардне извиђачке униформе Војске Републике Српске - маскирне светло зелене са шарамма, а од оружја су носили аутоматске пушке. На главама су носили највише црне беретке, а имали су и црвене беретке

Начелник Службе безбедности у то време презивао се [REDACTED], а [REDACTED] је био командир самосталног вода у Окучанима.

[REDACTED] не познаје, а [REDACTED] зна по презимену.

Након што му је предочено да сведоци [REDACTED] и [REDACTED] кажу да је опт. Шиник Горан 02. септембра био у Градишци, сведок је изјавио „Није он, мислим да вам ја нешто кажем, он није могао ту бити када је био са мном и са овим...“, понављајући да када су се они вратили из Окучана да је било приче о убиству [REDACTED], а није ни сигуран да ли је он уопште убијен или је нестало.

Када су се вратили у Градишку нико није спомињао да је опт. Шиник убио [REDACTED], а сећа да је у кафићу „Црвени октобар“, док је седео са још некимма, [REDACTED] давао хиљаду марака ономе ко је убио [REDACTED], да је чашћавао по кафанама и да се у то време сумњало да се тај [REDACTED] можда и превише експонирао.

Сведок [REDACTED] испитан ван главног претреса 29.06.2016. године, навео је да су 07. или 08. августа муслиманске снаге преко Хрватске извршиле форсирање Саве; један део је ушао у општину Градишка и у том окршају је погинуло 16 људи. Након тог догађаја јединица чији је командир био у септембру месецу је по задатку Првог крајишког корпуса послата на извиђање и прикупљање обавештајних података на територију тадашње Републике Српске Крајине, односно у Хрватску- село Гређани између Окучана и Старе Градишке, где су се налазили до краја '92. године. 1993. године послати су на нови задатак на Орешко ратиште. Јединица је добила овај задатак четири до пет дана након напада на Градишку -07. на 08. август који је познат као и акција на Боковима.

Оптужени Шиник Горан је био у његовој јединици од маја, или јуна месеца '92. године, не може да се сети тачно датума. Шиник је у његову јединицу дошао из јединице која се звала мешовито артиљеријски дивизион. Ко је био командир Шиниковог одељења не може да се сети јер су се командири мењали али мисли да је био [REDACTED]. У то време док су били на извиђању због првог степена приправности нико није могао да напусти јединицу. Радило се даноноћно на прикупљању података јер су се очекивале још неке акције попут ове на Боковима. Цивилна и војна полиција је са стране Републике Српске Крајине контролисала мост због чега га је без специјалних пропусница било тешко прећи

'92. године је био командир извиђачко диверзантског вода. Вод када је формиран 1991. године био је само извиђачки а негде '92., или '93. године постаје извиђачко диверзантски. Бавили су се пробијањем линија, убацивањем у позадину

непријатеља и тако даље. Били су самостални вод у саставу лаке Градишке пешадијске бригаде. Од самог формирања- августа месеца '91. године већ су били на територији Хрватске, у Западној Славонији. У зависности од временског периода вод је најпре је био подељен на два одељења а касније у завршници рата око '95. године постојало је четири одељења. Највећи део рата је било само три одељења. Кроз вод је прошло доста људи као командира одељења, а он се сећа [REDACTED]

Негде од '91., па до '93. године, када су отишли на Игманско ратиште, [REDACTED] је био командир првог одељења чији припадник је био и оптужени Шиник Горан.

Први крајишки корпус је одлучио да они треба да иду на извиђање и на коју територију - на потез према Горицама, према Новој Градишци. Радили су на сталном прикупљању обавештајних података како би се уочило кретање противничке стране, као и на покушајима да се њихове намере на неки начин сасеку и предупреду а све ради организације квалитетније одбране након напада који се десио на Градишку 08. августа. Наредба је ишла од корпуса а спуштала се на ниво бригаде. Они су добијали наредбу од команданта бригаде, коме је сведок лично био потчињен и осим команданта бригаде њему нико није могао наређивати. Њима је лично командант бригаде давао задатке, а јединица је након што добије наредбу одлазила на место које је одређено и радила по задацима који су њему дати. Када су отишли на извиђање били су смештени у приватној српској кући у Гређанима и ту су остали све до краја. Опсервирани су територију од Новске па до Горица, до пред Нову Градишку и у дубину према Пакрацу, Липику и према Папоку. Папок је у то време био под контролом хрватских снага али су припадници његове јединице одлазили у дубину и њихов посао је био да раде у непосредној близини хрватских снага како би добили што веродостојније податке. Нису сви припадници били константно у извиђању; сви су ту били стационарани али у зависности од потреба једно одељење је ишло у једном правцу, друго у другом, треће у трећем правцу. Уколико нису одлазили у извиђање били су у просторијама у којима су били смештени. Из јединице су могли да буду одсутни само они који су били болесни или на одмору. Сматра да је опт. Шиник Горан 02. септембра '92. године био на територији Републике Српске Крајине објашњавајући да није било могуће да уколико цела јединица буде на терену да неки војник не буде са њима, осим уколико је био рањен, а у то време ретки су били на одмору. Мисли да је опт. Шиника 02. септембра видео на терену- тамо где су били стационарани. Објаснио је да од августа до септембра нико није могао да се удаљи из јединице, јер је наређење било такво. Све је то важило до краја септембра. У то време је било само двојица лако рањених припадника јединице и то [REDACTED]; рањени су негде око 15. септембра. Њих је прегледао санитетлија из Окучана.

Сарађивали су са војском Републике Српске Крајине; са њима су размењивали податке о акцијама, зависно од задатка, да ли иду у дубину или иду између линија, да ли има минских поља. Комуницирали су преко моторола, сваки командир је био повезан са њим као командантом преко мотороле. Од наоружања су имали аутоматско наоружање, имали су снајпере, пиштоље, а свако одељење је имало 84-ке а били су обучени у маскирне униформе-шаторско крило. Од других војника који су носили СНБ униформе разликовали су се јер су они имали такозвану извиђачку униформу. На територији Републике Српске Крајине, када су ишли у извиђање ушли су под пуном ратном опремом, а након што му је предочено да је сведок [REDACTED] изјавио да су

мост прешли у цивилном оделу, сведок је навео да се у једном периоду и то дешавало и то у периоду када је УНПРОФОР дошао на мост, па од тада мост више није могао да се пређе са оружјем ни у униформи. Тада су морали да облаче цивилна одела а оружје да крију испод седишта од аута.

Село Гређани смештено је између Окучана и Старе Градишке и та територија је припадала Републици Српској Крајини. Након што му је предочено да је сведок [REDACTED] у свом исказу објаснио да су они извиђали нижију територију а да он у свом исказу говори другачије - да су извиђали територију која је припадала Републици Српској Крајини навео је да је [REDACTED] одлично изјавио, да се ради о истој територији јер су они извиђање вршили између линија међусобно зараћених страна и да је то у ствари нижији простор, тај простор негде је био 500 метара, а негде два ипо, три километра. На извиђањима уколико би видели неко кретање, регруписавање, увођење технике и тако даље, обавештавали су своју претпостављену команду по ланцу командовања и размењивали су податке са командом војске Републике Српске Крајине. У то време је било спорадичних борби.

Сећа се да је опт. Шиник дошао у његов вод '92. године, јер су у мају месецу па до половине јуна били на Дервентском ратишту, а опт. Шиник је дошао из те јединице коју су они обезбеђивали. Опт. Шиник Горан је познавао све људе из јединице коју су обезбеђивали у Дервенти па их је и упознао са њима.

Оптуженог је од раније познавао јер је пре рата оптужени радио у дрвној индустрији у Подградцима, где је и он радио, али нису обављали исте послове.

О свим догађајима током дана сачињавао је извештаје и предавао их у Градишку бригаду. Подаци о припадницима када су долазили у извиђачко диверзантски вод постојали су у тадашњем војном одсеку у Градишци, сви су они имали и војне књижице а сведок је сваком ко је дошао уредно отварао и затварао печат. Након ових критичних догађаја, опт. Шиник Горана није видео.

Након што му је предочено да су сведоци [REDACTED] и [REDACTED] у својим исказима навели да су 02. септембра '92. године оптуженог Шиник Горана видели у Градишци, сведок је изјавио „ја немам коментар на то“. За смрт и нестанак [REDACTED] је први пут чуо у судници.

Нема никаквих информација у вези нестанка и смрти [REDACTED], једино што може за Шиника да каже да га познаје као врло доброг борца и дисциплинованог војника.

Током главног претреса извршено је суочење оптуженог са сведоцима [REDACTED] па је суд на основу записника о суочењу са главног претреса од 16.11.2015. године утврдио да је овог дана извршено суочење између сведока [REDACTED] и оптуженог Шиник Горана те да је сведок остао при свом исказу да оптуженог познаје и да је оптужени из аутобуса извео [REDACTED]; на основу записника о суочењу са главног претреса од 27.10.2015. године да је овог дана извршено суочење између сведока [REDACTED] и оптуженог Шиник Горана и да је свако остао при својој изјави и на основу записника саса главног претреса од 25.09.2015. године да је овог дана извршено суочење између

сведока [REDACTED] и оптуженог Шиник Горана те да су сведок и оптужени остали при својим изјавама.

Вршењем увида у фотодокументацију Центра јавне безбедности Бања Лука, Полицијске станице Градишка, број 10-3/02-23-14/05 од 02.06.2005.године утврђено је да иста садржи укупно 7 фотографија са локације Депонија-Шелемез на обали реке Саве, на којој је 02.09.1992. године виђен леш о ком сведок [REDACTED] у свом исказу говори да је леш [REDACTED], док сведок [REDACTED] говори о лешу непознатог мушкарца, као и да је означавање наведене локације сведок [REDACTED] извршио 31.05.2005. године а сведок [REDACTED] 02.06.2005. године

Читањем акта Босне и Херцеговине-Републике Српске, Општине Градишка, Начелника општине, административне службе, одељења за борачко-инвалидску заштиту број 07-832-1-05/13 од 06.02.2013.године утврђено је да је оптужени Шиник Горан, од [REDACTED] учествовао у рату у периоду од 18.08.1991. године -31.03.1996. године као припадник В.П. 2379 (7252 Градишка/Градишка бригада).

Читањем извода из казнене и оперативне евиденције за опт. Шиник Горана, Центра јавне безбедности Бања Лука, полицијске станице Градишка, број 08-3/01-сл/13 од 11.02.2013.године; извештаја из казнене евиденције-Одсека за аналитику и полицијску евиденцију за ПУ Панчево, стр.пов. број 235-1562/16 од 25.04.2016. године за опт. Шиник Горана, извода из прекршајне евиденције за опт. Шиник Горана, Полицијске управе Панчево, ПИ Панчево Север, од 21.04.2016. године и извода из казнене и прекршајне евиденције за опт. Шиник Горана, Министарства унутрашњих послова-Управе за борбу против тероризма и екстремизма, Републике Српске број 04-1-2-234.1-293/16 од 05.05.2016. године, утврђено је се оптужени Шиник Горан не води у казним и прекршајним евиденцијама

Читањем решења Федерације Босне и Херцеговине, Жупаније западно херцеговачке, Опћинског суда у Љубишки број Р 184/98 од 09.02.1999. године утврђено је да нестали [REDACTED] овим решењем проглашен за умрлог а као датум смрти утврђен 31.12.1996. године.

Читањем извадка из матичне књиге умрлих Федерације Босне и Херцеговине, Жупаније западно херцеговачке, Општине Љубишке број 200-9/2001 од 30.07.2001. године, утврђено је да је [REDACTED] ЈМБГ 2109941101460 уписан у матичној књизи умрлих која се води за место Храшљани под редним бројем 1 за 1999. годину и да је као датум смрти уписан 31.12.1996. године.

Читањем одлуке о проглашењу непосредне ратне опасности, објављене у Службеном гласнику Српског народа у БиХ, утврђено је да је председништво Српске Републике Босне и Херцеговине 15.04.1992. године донело одлуку којом је прогласило непосредну ратну опасност и наредило мобилизацију ТО на целокупној територији СБИХ те да је ту одлуку потврдила Скупштина српског народа у Босни и Херцеговини на седници одржаној 12.05.1992. године.

Читањем одлуке о проглашењу ратног стања, објављене у Службеном листу Републике БиХ 20.06.1992. године утврђено је да је тог дана на територији Р. Босне и

Херцеговине проглашено ратно стање и да је одлуку на седници донело Председништво Босне и Херцеговине.

Читањем одговора Окружног тужилаштва у Бања Луци број АРЗ 8/14 од 01.08.2014. године, упућеног Тужилаштву за ратне злочине, захтева Тужилаштва за Босне и Херцеговине Т20 0 КТРОМ 0009350 14 од 15.09.2014. године, упућеног Министарству одбране Босне и Херцеговине, са одговором Министарства одбране Босне и Херцеговине упућеним Тужилаштву БиХ број 13-04-1-3297-1/14 од 09.09.2014. године утврђено је да се архивска грађа ВП 2378 (7252) Градишка са свом архивском грађом Министарства одбране Републике Српске до 01.01.2006. године налази у Министарству одбране БиХ, те да Министарство одбране БиХ тражену документацију није у обавези да достави Тужилаштву БиХ због недоследне примене закључених уговора између БиХ и Р. Србије о међународној правној помоћи.

Читањем медицинске документације за оптуженог Шиник Горана као и налаза и мишљења судског вештака др. Бранимира Александрића о процесној способности и здравственом стању оптуженог од 12.06.2015. године и 17.02.2016. године утврђено је да оптужени болује од хепатитиса облика Ц, да у јетри постоји хронични доброћудни тумор крвних судова као и да на доњем полу бубрежне карлице на левом бубрегу постоји туморска творевина али и да је оптужени процесно способан.

Опште је позната чињеница да се на простору садашње Босне и Херцеговине од пролећа 1992. године па до потписивања Дејтонског споразума у јесен 1995. године одвијао оружани сукоб између организованих оружаних снага Војске Републике Српске са једне стране и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског већа одбране са друге стране. Стање непосредне ратне опасности проглашено је одлуком Председништва српског народа у Босни и Херцеговини од 15.04.1992. године када је наређена и мобилизација територијалне одбране на целокупној територији српске Босне и Херцеговине а сви војни обвезници обавезани да се ставе на располагање општинским штабовима територијалне одбране. Ова одлука је потврђена у Скупштини српског народа у Босни и Херцеговини на седници одржаној дана 12.05.1992. године. Одлука о проглашењу ратног стања на територији Босне и Херцеговине донета је 20.06.1992. године на седници Председништва Републике Босне и Херцеговине и истог дана ступила је на снагу објавом у Службеном листу Републике Босне и Херцеговине. Наведене чињенице потврђене су и писаним доказима- одлуком о проглашењу непосредне ратне опасности објављеном у Службеном гласнику Српског народа у БиХ као и одлуком о проглашењу ратног стања објављеном у Службеном листу Републике БиХ.

Током поступка спорне чињенице су биле да ли је оптужени Шиник Горан био у Градишци 02.09.1992. године, да ли [REDACTED] извео из аутобуса и аутомобилом којим је управљао [REDACTED], а у којем је био и [REDACTED] одвео до Бок Јанковца и тамо га лишио живота.

Анализом свих напред изведених доказа, које доказе је суд ценио свестрано и савесно, сваки за себе и у међусобној вези, у склопу навода оптужбе и одбране оптуженог суд је несумњиво утврдио:

За време оружаног сукоба оптужени Шиник Горан био је припадник војне поште 2379 (7252) Градишка; од краја маја или почетка јуна 1992. године био је припадник диверзантско извиђачког вода који је био у склопу Градишке бригаде. Припадници вода нису били једнообразно обучени а он је носио маскирну униформу; имао је црвену беретку коју је добио од ћерке своје свастике а од наоружања је имао аутоматску пушку, пиштољ, нож и бомбе. Командир целог извиђачко диверзантског вода био је сведок [REDACTED], а командир одељења коме је припадао оптужени Шиник Горан био је сведок [REDACTED]. Извиђачко диверзантски вод је током оружаног сукоба био на положајима. База им је била у Градишци а на извиђање су ишли дуж реке Саве, по Славонији. Вод је извиђао обе обале реке Саве а одлазили су и у зону између УНПРОФОР-а и хрватске војске. Наведене чињенице суд је утврдио на основу одбране оптуженог, извештаја Одељења за борачко инвалидску заштиту број 07-832-1-05/13 од 06.02.2013. године у вези учешћа у рату оптуженог, као и на основу исказа сведока [REDACTED].

Током августа месеца 1992. године са простора Републике Хрватске извршен је напад на Босанску Градишку-Бок Јанковац, у ком нападу је погинуло 16 лица. Четири до пет дана након овог напада на Градишку, извиђачко-диверзантски вод добио је задатак да оде на извиђање и прикупљање обавештајних података на територију тадашње Републике Српске Крајине. Радили су даноноћно на прикупљању података јер су очекивали још неке нападе на Градишку. Извиђали су ницију територију која је припадала Републици Српској Крајини између линија зараћених страна. Тај простор је негде био 500 метара а негде и до два, три, четири километара. Када су отишли у извиђање мост који је повезивао Градишку са Хрватском су морали да пређу у цивилним оделима а наоружање им је било сакривено. Ове чињенице суд је утврдио на основу одбране оптуженог, исказа сведока [REDACTED] као и дела исказа сведока [REDACTED].

Несрпско становништво је Босанку Градишку и околину почело да напушта још током 1991. године, али су се одласци интензивирали након акције на Боковима. Општина Градишка је донела одлуку о условима исељавања која је регулисала начин на које је неко могао да напусти подручје Босанске Градишке-морао је да плати све рачуне и да се привремено или трајно одјави у Станици јавне безбедности. Несрпско становништво је Градишку напуштало преко моста на реци Сави, аутобусима који су били паркирани на старој аутобуској станици, односно проширењу код цркве. Организатори превоза били су или Црвени крст или приватне агенције. На мосту је постојао полицијски пункт, и полиција је ту вршила контролу људи који су напуштали Градишку, односно да ли су људи који су у аутобусима били и на списку организатора превоза. Ту се завршавала формално правна надлежност полиције. Полиција накнадно није контролисала да ли је неко лице напустило аутобус или не, то јест да ли је аутобусом напустило Градишку или не. Полицијски пункт је био под командом [REDACTED], који је у периоду од 1990. године па до 1998. године био начелник Станице јавне безбедности у Босанској Градишци. Суд је ове чињенице утврдио такође на основу одбране оптуженог и на основу исказа сведока [REDACTED], а све у домену сазнања ових сведока у погледу тих чињеница.

Оштећени [REDACTED] је био дипломирани инжењер шумарства, запослен у фабрици намештаја „Радник“ где је касније био и директор, док је његова жена-сведок [REDACTED] радила у болници у Босанској Градишци. Након избора 1990.

године, [REDACTED] је био заступник у Већу грађана у Скупштини Босне и Херцеговине а био је и страначки ангажован у ХДЗ-у. Наведене чињенице суд је утврдио управо на основу исказа сведока [REDACTED] - супруге [REDACTED] као и на основу исказа сведока [REDACTED] који је из виђења познавао [REDACTED] и [REDACTED] који је као начелник станице јавне безбедности у Босанској Градишци службено познавао [REDACTED]

У групи несрпског становништва која је 02.09.1992. године требала да напусти Босанску Градишку и оде за Хрватску били су породица сведока [REDACTED] али и породица [REDACTED]-он, жена (сведок [REDACTED]) и две ћерке. Аутобусе су сачекали испред просторија Црвеног крста, који је тог дана био организатор превоза. Ушли су у аутобус „Ауто превоза“ из Бања Луке. Аутобусом су дошли до моста у Градишци где се налазио полицијски пункт и где су се вршиле провере. На том месту су сви путници морали да изађу из аутобуса па су између осталих аутобус напустиле и породице [REDACTED] и сведока [REDACTED]. Ту је полиција извршила проверу да ли су путници из аутобуса на списку организатора превоза а вршена је и провера пртљага и новца који су путници имали код себе. Након извршених провера сви су враћени у аутобус. Док су чекали да аутобус крене, сведок [REDACTED] видео је оптуженог Шиник Горана кога познаје јер су ишли у исту основну школу, како долази до аутобуса и позива [REDACTED] да изађе. [REDACTED] је узео свој капут и изашао из аутобуса. Оптужени Шиник Горан је том приликом био у униформи. Пушку није имао, а да ли је имао нешто друго од наоружања нико од сведока није могао да се изјасни. О овим чињеницама изјашњавали су се сведоци [REDACTED], те су оне и утврђене на основу њихових исказа, у делу у коме су њихови искази сагласни.

Након што је [REDACTED] напустио аутобус са оптуженим Шиник Гораном је отишао је ка црвеном аутомобилу марке „Алфа ромео“ који је у близини био паркиран. Оптужени Шиник Горан и [REDACTED] су сели на задње седиште аутомобила и то тако што је најпре у возило ушао [REDACTED] а за њим и оптужени Шиник Горан; сведок [REDACTED] је сео на место возача а сведок [REDACTED] на место сувозача. Сведоци [REDACTED] су кренули са оптуженим, јер је оптужени сведока [REDACTED] замолио да га повезе а сведока [REDACTED] је сведок [REDACTED] питао да крене са њима. Након уласка у возило оптужени Шиник Горан је сведоку [REDACTED] рекао да их одвезе на Грађевину-циглану која се налазила на Бок Јанковцу и која је била удаљена неких два до три километра од кафане „Упитник“, односно три до четири километра удаљена од града. У току вожње нико ништа није причао и није деловало да је оптужени Шиник Горан натерао [REDACTED] да крене са њим. Када су стигли до циглане оптужени Шиник Горан је сведоку [REDACTED] рекао да заустави возило, са [REDACTED] изашао из возила, захвалио се на вожњи а сведоку [REDACTED] рекао да може да се врати у град. Наведене чињенице суд је утврдио на основу исказа [REDACTED] који је одлазак [REDACTED] са оптуженим према аутомобилу посматрао из аутобуса, као и сведока [REDACTED] који описују шта се дешавало након што је оптужени Шиник са њима непознатим мушкарцем дошао из правца аутобуса.

На неких пола километра од места где је оптужени Шиник Горан са [REDACTED] напустио возило била је стационирана војска која је била читавом дужином реке Саве и на Грађевини. На Грађевини односно циглани је била и станица резервне

полиције. Тај део је био добро контролисан. Напред наведено произилази из исказа сведока [REDACTED]

[REDACTED] који су у овом делу сагласни па их је као такве суд и прихватио.

Након што је [REDACTED] изашао из аутомобила са оптуженим Шиник Гораном, [REDACTED] више нико није видео живог; проглашен је за умрлог решењем Опћинског суда у Љубишки од 09.02.1999. године а као датум његове смрти утврђен је 31.12.1996. године што је уписано и у матичну књигу умрлих. Наведене чињенице суд је утврдио на основу исказа свих испитаних сведока, као и на основу писаних доказа -решења Опћинског суда у Љубишки број Р 184/98 од 09.02.1999. године о проглашењу [REDACTED] за умрлог са извадком из матичне књиге умрлих

Дакле, суд је на основу исказа сведока [REDACTED] [REDACTED] које је ценио у њиховом склопу, и које је без обзира на одређене разлике, прихватио у погледу битних чињеница као сагласне, јасне и уверљиве несумњиво утврдио да је оптужени Шиник Горан, обучен у маскирну униформу, дана 02.09.1992. године на полицијском пункту у непосредној близини моста на реци Сави, у Градишци, из аутобуса којим је требало да напусти Градишку позвао [REDACTED] да изађе; да је након изласка [REDACTED] из аутобуса са истим отишао до аутомобила марке „Алфа ромео“ црвене боје који је био паркиран у близини аутобуса; да је са [REDACTED] ушао у аутомобил и сео на задње седиште возила, да је сведок [REDACTED] сео на место возача док је сведок [REDACTED] сео на место сувозача, те да су се одвезли до Грађевине-Циглане на Бок Јанковцу где су оптужени Шиник Горан и [REDACTED] напустили возило док су се сведоци [REDACTED] вратили у Градишку.

У вези напред наведеног суд је ценио и одбрану оптуженог коју је прихватио у делу да је за време оружаног сукоба био мобилисан и да је био припадник извиђачко-диверзантског вода, ко су му били надређени, где им је била база, које задатке је његов вод обављао и где су одлазили на извиђање, када се одиграла акција на Боковима и шта се дешавало у Градишци након те акције. Такође суд је прихватио и део одбране оптуженог у коме описује какву је униформу носио и шта је имао од наоружања. Овај део одбране оптуженог је поткрепљен и другим изведеним доказима и то извештајем Одељења за борачко инвалидску заштиту број 07-832-1-05/13 од 06.02.2013. године у вези његовог учешћа у рату али и сагласним исказима сведока [REDACTED] (командира одељења у ком је био оптужени) и [REDACTED] (командира извиђачко-диверзантског вода) које је у овом делу суд прихватио као истините. Међутим исказе сведока [REDACTED] у делу у ком они наводе да оптужени Шиник Горан критичног дана 02.09.1992. године није могао да буде у Градишци јер је у том периоду цео извиђачко диверзантски вод- сви припадници, био на извиђању (сведок [REDACTED] наводи да су на извиђању били крајем августа и да су се у Градишку вратили 04., 05. или 06. септембра и да је оптужени био са њима на терену док сведок [REDACTED] наводи да је 02.09.1992. године цела јединица била на терену- на територији Републике Српске Крајине као и да је оптуженог тог дана видео на месту где су били стационирани) суд није прихватио јер су ови делови исказа у супротности са осталим изведеним доказима и то првенствено са исказима сведока [REDACTED] [REDACTED] које је суд прихватио као уверљиве, истините и међусобно сагласне у том делу и који су изричито у томе да је опт. Шиник Горан 02.09.1992. године био у Градишци. Наиме, суд је у овом делу

поклонио веру исказу сведока [REDACTED] која је тог дана последњи пут видела свог мужа, сведока [REDACTED] који је тог дана напустио свој породични дом и отишао за Хрватску због чега им је датум урезан у сећању као и исказима сведока [REDACTED] којима је засигурно остао упечатљив догађај да су оптуженог и [REDACTED] превезли од Градишке до Бок Јанковца. Суд је поклонио веру исказима сведока [REDACTED] у делу где су навели да вод заиста јесте након акције на Боковима био на извиђању терена и да је и оптужени био на извиђању са осталим припадницима вода али не оцењује као истините наводе да је оптужени тамо био и критичног дана 02.09.1992. године сматрајући да се ради о посредном закључивању и војничкој солидарности, а све у циљу евентуалног побољшања процесног положаја оптуженог који по сопственим наводима и не зна где је био тог дана па чак и наводи да је могуће да је тог дана био у Градишци али да не може бити сигуран (одбрана дата пред судијом за претходни поступак), тим пре што сведок [REDACTED] чак за напад на Босанску Градишку- Бок Јанковац који се догодио у раним јутарњим сатима 08.08.1992. године (што је несумњиво утврђено а о чему говоре и оптужени у својој одбрани а и сведок [REDACTED]) каже да је био почетком септембра 1992. године.

Све напред наведене доказе суд је ценио појединачно и у њиховој међусобној вези, при чему је приликом оцене исказа наведених сведока, али и исказа [REDACTED] (о којим сведоцима ће бити речи касније у образложењу пресуде) имао у виду да је кривично дело које је предмет овог поступка учињено пре двадесет четири године, да су сведоци често и по неколико пута испитивани у току свих ових година, те је немогуће очекивати да се о појединостима догађаја и хронологији изјашњавају на потпуно сагласан начин. По мишљењу суда, управо би у великој мери сагласни искази упућивали на чињеницу да су сведоци усаглашавали исказе за потребе поступка. Протек времена од догађаја јасно доводи до немогућности да се исприча иста прича са истим детаљима, што значи да се могу заборавити или помешати неки детаљи самог догађаја, посебно они детаљи који ни по чему нису карактеристични да би их сведоци памтили толико дуги временски период, али што не значи да је услед тога нужно обеснажено њихово сведочење о главним и одлучним чињеницама, те да не говоре истину, а мање неподударности обавезно цео исказ чинити непоузданим.

Наиме, ценећи исказе сведока, те на основу утиска који су они непосредно оставили на суд, могу се уочити разлике у исказима између појединих сведока, па и у самим њиховим исказима. Суд је у неколико случајева приликом испитивања сведока покушао да предочавањем исказа једног сведока другоме, као и одбрану оптуженог, па и предочавањем њихових сопствених исказа, који су дати у различитим интервалима (прве исказе су поједини сведоци дали 2005. године - дакле пре око десет година) отклони одређене противуречности у њиховим исказима, али ови покушаји углавном нису уродили плодом, очигледно као резултат великог протеча времена и свих поменутих околности па тако:

- сведок [REDACTED] објашњавајући шта се догодило критичном приликом када је аутобус заустављен код пункта у исказу датом пред Окружним тужилаштвом Бања Лука дана 21.02.2005. године наводи да када је аутобус стао на прозор је покуцало једно лице које је прстом и руком позвало њеног мужа да изађе из аутобуса и да се све то дешавало пре него што су сви изашли из аутобуса ради вршења провера, док на главном претресу 13.07.2015. године о том догађају ништа не говори а на предочавање ове разлике у исказима наводи „...када је куцано, није говорено ништа,

него је директно са врата како смо улазили на предња врата, неко је рекао господин [REDACTED] нека изиђе“, „можда сам ја то рекла али кажем ево сада се ја тога више, ја моје је сјећање да није кажем можда сам тада рекла али ово... Ја моје је сјећање је да је када смо ушли у аутобус нико није, док није са предњих врата га позвао да изиђе“, док на предочавање да је у исказу датом пред Окружним тужилаштвом Бања Лука изјавила да је Градишку са децом напустила 04.септембра 1992. године док на главном претресу наводи да је то било 03.09.1992. године сведок изјављује „кажем оно може бити да је било 04., кажем ја, више не могу ево и сада ми је ту и вруће не функционише ми мозак ни ништа, јер сам оно стварно претрпила штошта док сам, у задње време скроз више заборављам“;

- сведок [REDACTED] у исказу датом пред Окружним тужилаштвом Бања Лука дана 14.03.2005. године објашњава да [REDACTED] у аутобусу седео на задњој страни гледајући из правца возача, иза њега седиште или два, а у исказу датом пред истим органом 15.02.2013. године наводи да не зна где је [REDACTED] седео, да је био близу али да не зна да ли испред њега или не; описујући оптуженог Шиника у исказу датом 14.03.2005. године наводи да се ближих карактеристика лица Шиникових не сећа док дана 15.02.2013. године наводи да је опт. Шиник критичном приликом имао мању браду; у исказу датом 14.03.2005. године наводи да не зна да ли је оптужени критичном приликом био у униформи, 15.02.2013. године наводи да је био у униформи а на главном претресу дана 16.11.2015. године да је био у шареној униформи те на предочавање разлике у исказу која се односи на чињеницу шта је оптужени имао на себи критичном приликом сведок наводи „када је човек стао на први степеник онда сам видео да је униформа, беретка се видела оно када је шајба од аутобуса и оно како човек пролази, видео сам да је црвена беретак, нисам знао ни да је то Горан, док није стао мислим на аутобус, мислим оно када је близу дошао, ушао на први степеник, види се униформа, и када се иде према контејнерима“ појашњавајући да је опт. Шиник тог дана имао маскирну униформу и то блузу и панталоне, при чему мисли да је блуза била дугих рукава. Такође, овај сведок тврди да је у аутобус, пре него што је опт. Шиник Горан позвао [REDACTED] да изађе, улазио [REDACTED] као и да је опт. Шиника до аутобуса црвеним аутомобилом довезао [REDACTED], док је сведок [REDACTED] изричит у томе да он у аутобус није улазио већ је са [REDACTED] седео у кафани „Упитник“, да аутобусу нису прилазили и да је оптужени Шиник дошао до њих како би сведока [REDACTED] да га превезе;

-сведок [REDACTED] у свом исказу датом пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци 01.03.2005. године наводи да је Шиник критичном приликом имао црвену беретку на глави, док на главном претресу 27.10.2005. године каже да је оптужени био припадник извиђачког вода, да су припадници овог вода носили црвене беретке и да он не зна да ли је том приликом беретка била на глави оптуженог, или је била за каишем, или у џепу, па на предочавање ове разлике наводи „ онда је имао, ајде ако сам тако рекао“, а на предочавање да је најпре у исказу од 01.03.2005. године изјавио да је чуо да је оптужени сведока [REDACTED] итао да му позајми ауто а да касније наводи да њихов разговор није чуо већ о томе има само посредна сазнања сведок је одговорио да не може сваки пут да се сети шта је навео први пут.

-сведок [REDACTED] у исказу датом пред Окружним тужилаштвом Бања Лука 28.02.2005. године наводи да је критичном приликом оптужени био узрујан а на главном претресу 25.09.2015. године да је био ужурбан, на предочавање ове разлике у исказима наводи да је за њега узрујано и ужурбано исто, а након што му је на главном претресу предочено да је у својим ранијим исказима навео да је оптужени непознатог човека угурао на задње седиште аутомобила сведок је изјавио да он то никада није рекао већ да је Шиник отворио врата на возилу, да је то лице прво село а за њим и

оптужени као и да Шиник том приликом није применио било какву силу или томе слично.

Међутим, иако се искази у напред наведеном разликују суд налази да су у вези битних чињеница и то датума када се критични догађај одиграо - 02.09.1992. године, као и чињенице да је оптужени Шиник Горан наведеног дана одвео [REDACTED] са полицијског пункта у близини моста на реци Сави, у Градишци до Бок Јанковца, црвеним аутомобилом (којим је управљао сведок [REDACTED], на месту сувозача је седео сведок [REDACTED], док су оптужени и [REDACTED] седели на задњем седишту возила), сагласни због чега их је у том делу као сагласне и прихватио, налазећи да одређене разлике у њиховим исказима у погледу мање битних чињеница не компромитују делове исказа наведених сведока у погледу одлучних чињеница.

Иако је током поступка из изведених доказа несумњиво утврђено да је [REDACTED] последњи пут виђен жив у тренутку када су њега и оптуженог Шиник Горана сведоци [REDACTED] оставили код циглане-грађевине на Бок Јанковцу, по оцени суда, нема довољно доказа да је након тога оптужени Шиник Горан на неутврђен начин лишио живота [REDACTED] чије је тело пронађено наредних дана у близини обале реке Саве а како му је то оптужницом стављено на терет.

Током поступка теза тужилаштва била је да је оптужени Шиник Горан лишио живота [REDACTED], јер га је оптужени извео из аутобуса и одвео до Бок Јанковца где је касније виђен његов леш, а касније се по граду причало да је [REDACTED] нестао (о чему говоре у својим исказима сведоци [REDACTED]), убијен (о чему у својим исказима говори [REDACTED] у исказу датом пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци 16.10.2007. године, сведок [REDACTED]) и да га је убио оптужени (о чему говоре у својим исказима сведок [REDACTED] а и сам Шиник Горан у својој одбрани).

Напред наведене чињенице које се односе на то шта су сведоци чули односно шта се препричавало евентуално представља основ сумње у кривичноправном смислу а никако не може представљати доказ којим би се наведена спорна чињеница утврдила као несумњива.

У вези наведене спорне чињенице- да ли је [REDACTED] лишен живота и његов леш пронађен на Бок Јанковцу суд је посебно ценио исказе сведока [REDACTED] који говоре да су леш видели, па тако сведок [REDACTED] тврди се ради о лешу [REDACTED], док с друге стране сведок [REDACTED] инсистира на томе да се ради о лешу непознатог мушкарца. Ови сведоци су чак и показали лице места где су леш видели о чему је сачињена и фотодокументација која је предочена сведоку [REDACTED] приликом његовог испитивања на главном претресу дана 13.04.2016. године.

Сведок [REDACTED] у свом исказу датом у ПС Градишка дана 10.05.2005. године, као и пред Окружним тужилаштвом Бања Лука 22.10.2007. године, наводи да је од свог сада покојног оца чуо да је док је шетао видео бачен леш на самој обали Саве преко депоније и да се ради о [REDACTED] без навођења презимена; да је он отишао до продавнице сведока [REDACTED] где је срео резервног полицајца [REDACTED] коме је испричао шта је чуо о лешу од оца; да су по његовом повратку кући – након неких сат, два, код њега возилом дошли [REDACTED] (који је управљао возилом) и [REDACTED] и да су се сви одвезли до места

где је стајала табла са ознаком „Миља“ дужина реке Саве од њеног извора до тог места, те да је по изласку из возила са неких десетак метара удаљености видео леш- тело је било окренуто на бок, лицем према путу односно према њима и да је препознао да се ради о лешу [REDACTED] ког је добро познавао, јер су пре рата обојица радили у Дрвно индустријском предузећу „Радник“. Изјашњавајући се о истим околностима сведок [REDACTED] у својим исказима датим пред Окружним тужилаштвом Бања Лука и на главном претресу дана 13.04.2016. године наводи да је пред његову продавницу једног дана током 1992. године у поподневним часовима стим да се не сећа се ни који је био месец, али зна да је још увек било топло време, дошао сведок [REDACTED] и испричао групи, која је ту била окупљена и у којој је био и [REDACTED], како се на обали Саве налази леш [REDACTED]; да је [REDACTED] сео у мобилисано возило полиције, те да су се одвезли до места које је [REDACTED] означио као место где је видео леш; да је тамо већ била војска и полиција, а и окупљени људи међу којима је препознао [REDACTED] да је тамо видео леш њему непознатог мушкарца, јер није знао „ни ко је, ни шта је“ који је био окренут на стомак и обучен у кошуљу кратких рукава пругасто белу.

Сведоци [REDACTED] иако се различито изјашњавају у вези доласка на лице места, као и о положају леша који су видели, обојица су у својим исказима сагласни да су тамо били присутни и сведоци [REDACTED] (који у својим исказима негирају да су видели било какав леш). И након што је сведоку [REDACTED] предочен исказ [REDACTED], сведок је и даље остао при својој тврдњи да се све издељавало онако како је он то описао односно да је на лице места отишао са [REDACTED], а не како то наводи сведок [REDACTED], и да су тамо затекли [REDACTED].

Осим напред наведеног, искази сведока [REDACTED] се разликују и у погледу чињеница шта се након њиховог доласка дешавало са лешом. Наиме, сведок [REDACTED] у свом исказу наводи да се [REDACTED], који је из аута узео канистер са нафтом или бензином, са [REDACTED] спустио до леша и да је убрзо видео дим због чега верује да је том приликом леш запаљен, као и да док су [REDACTED] били код леша, а да се он за то време са сведоцима [REDACTED] сакрио да би избегли евентуалну експлозију. Насупрот овоме, сведок [REDACTED] својим исказима не говори о овим чињеницама осим у смислу да је касније чуо причу да је леш запаљен објашњавајући да се он на том месту задржао само десетак минута, а након што му је у овом делу предочен исказ сведока [REDACTED] наводи да није био присутан никаквом паљењу леша, јер је отишао кући истичући да ништа не зна ни о канистеру, ни о ауту, ни о паљењу.

Ценећи исказе сведока [REDACTED] Ранка, сваки појединачно и у њиховој међусобној вези, сагледавајући разлике у њиховим исказима, и поред напора суда да се предочавањем наведених разлика отклоне исте, суд налази да се из ових исказа несумњиво не може утврдити време када је леш пронађен, нити да се ради о лешу [REDACTED].

Наиме, по оцени суда не може се са сигурношћу утврдити да ли су наведени сведоци леш заиста видели почетком септембра 1992. године, односно након 02.09.1992. године а како се то оптужницом тврди, будући да сведок [REDACTED] наводи да је леш видео 1992. године при чему не зна ни дан, ни месец осим да је било топло, док сведок [REDACTED] у изјави датој у полицијској станици говори о половини месеца без навођења о ком месецу се ради а приликом испитивања пред Окружним тужилаштвом у Бања Луци говори о почетку септембра 1992. године, али тек након што му, је по оцени овог суда, од стране поступајућег тужиоца указано о ком

временском периоду треба да се изјашњава тако што му је постављено питање „реците нам гдје се Ви налазите почетком септембра мјесеца 1992. године“.

Такође, из исказа ових сведока не може се са апсолутном сигурношћу утврдити да је леш који су видели управо леш [REDACTED], како то тврди тужилаштво. Суд је у склопу исказа ових сведока у наведеном делу ценио исказе сведока [REDACTED] који су се изјашњавали о томе шта [REDACTED] имао на себи када су га они последњи пут видели-02.09.1992. године. Наиме, сведок [REDACTED] тврди да је тог 02.09.1992. године [REDACTED] био у крем панталонама, кошуљи кратких рукава пастелне крем или зеленкастоплавкасте боје и крем ципелама-мокалинама, сведок [REDACTED] био у кошуљи кратких рукава светлије боје, док с друге стране сведок [REDACTED] каже да је леш био у пругасто белој кошуљи кратких рукава, због чега се по оцени суда са несумњивом сигурношћу не може утврдити да је предметни леш о ком говоре сведоци [REDACTED] заиста леш [REDACTED], јер би потпуно логично и животно било да уколико се ради о лешу [REDACTED], да он уколико је убијен истог дана када је одведен из аутобуса и након неколико дана буде у оној истој гардероби у којој је и одведен, а коју описује управо сведок [REDACTED], будући да је то њој засигурно остало урезано у сећању, а ком делу њеног исказа а који се односи на одвођење [REDACTED] је суд поклатио веру а који је потврђен и исказом сведока [REDACTED]

У вези са напред наведеним, суд је ценио исказ сведока [REDACTED] који једини тврди да се ради о лешу [REDACTED], али оваквим наводима није могао у потпуности да поклати веру будући да таква тврдња сведока није поткрепљена ни једним другим доказом како писаним тако ни исказом неког другог сведока. Ово тим пре што сведок наводи да је леш видео са удаљености од неких десетак метара окренут на бок лицем према путу, односно према њима, па се поставља питање да ли је на тој раздаљини, а имајући у виду положај леша и сведока, овај сведок заиста могао да препозна [REDACTED] ког је према сопственим наводима знао само из предузећа у ком су пре рата заједно радили. У прилог заузетом ставу суда да овај сведок није могао са сигурношћу да препозна леш као леш [REDACTED] говори исказ сведока [REDACTED] који је истовремено са сведоком [REDACTED] био на лицу места где су видели исти леш и који описује гардеробу леша на различит начин од сведока [REDACTED], која по мишљењу суда најбоље зна како је њен муж био обучен, али и [REDACTED], па тако гардероба коју описује сведок [REDACTED] не одговара гардероби коју је критичном приликом у тренутку одвођења имао на себи [REDACTED]

Суд исказе сведока [REDACTED] који тврде да нису били присутни никаквом проналажењу леша па самим тим леш нису ни видели, у овом делу није прихватио из разлога што не само што су неуверљиви већ су противуречни исказима сведока [REDACTED] који су децидно навели да су и њих двојица били присутни на месту где је леш пронађен, а којим исказима у наведеном делу је суд поклатио веру као јасним и међусобно сагласним.

Приликом доношења одлуке суд је имао у виду и исказ сведока [REDACTED] дат у Полицијској станици Градишка дана 03.03.2005. године који наводи да су колико се он сећа 02.09.1992. године припадници Првог интервентног одељења, међу којима је био и он, у послеподневним сатима добили наређење да крену у потрагу за [REDACTED] да су се у касним вечерњим сатима вратили у базу и добили информацију да је [REDACTED] пронађен убијен у насељу Бок Јанковац због чега је даља

потрага обустављена, али је овај исказ ценио у склопу исказа сведока [REDACTED] и [REDACTED] као и сведока [REDACTED]. Наиме, диспозитивом оптужнице се тврди да је [REDACTED] 02.09.1992. године изашао из аутобуса којим је требало да напусти Градишку у касним поподневним сатима-око 18,00 часова а која чињеница је поткрепљена исказима сведока [REDACTED], која говори да су у аутобус ушли око 18,00 часова, и исказом сведока [REDACTED] који наводи да је у аутобус ушао око 16,00 часова, да су након тога уследиле провере и да је аутобус Градишку напустио тек после 19,00 часова. Такође, сведоци [REDACTED] су у својим исказима сагласни у томе да је леш за који [REDACTED] тврди да је леш [REDACTED] виђен у преподневним сатима (сада покојни сведок [REDACTED] у свом исказу наводи да је у преподневним сатима од свог оца-пок. [REDACTED] чуо за постојање леша и након тога отишао до продавнице сведока [REDACTED] и да су они до леша отишли у поподневним часовима. Када се исказ сведока [REDACTED] доведе у везу са исказима напред наведених сведока у недостатку других доказа који би поткрепили исказ сведока [REDACTED] - да је леш [REDACTED] пронађен у касним вечерњим сатима 02.09.1992. године, суд налази да исти у овом делу није од утицаја на другачију одлуку суда тим пре што се и оптужницом тврди да леш [REDACTED] није пронађен 02.09.1992. године већ наредних дана.

Суд је приликом доношења одлуке посебно ценио да је сведок [REDACTED] преминуо пре покретања кривичног поступка пред овим судом, па није могао бити позван на главни претрес, и самим тим изложен контрадикторном поступку и унакрсном испитивању због чега суд није био у могућности да га испита на одређене околности, нарочито у погледу несагласности са исказима других сведока, те идентификације леша.

Имајући у виду све напред наведено, суд налази да се из изведених доказа несумњиво не може утврдити време када су сведоци [REDACTED] видели леш, као ни да се ради о лешу [REDACTED]. По оцени суда, чињеница да је оптужени Шиник Горан извео из аутобуса [REDACTED] и одвео до Бок Јанковца, те да је оптужени Шиник особа са којом је [REDACTED] последњи пут виђен жив, сама по себи а у недостатку других доказа а priori не значи да је оптужени тај који је и лишио живота [REDACTED], односно да претходно постојећа сумња да је оптужени Шиник Горан то учинио (о чему не говори ни један сведок нити има писаних доказа који говоре у прилог томе) није довела до степена извесности да би се поуздано могао извући закључак да је оптужени Шиник Горан извршио кривично дело у време, на месту и на начин како му је то оптужницом стављено на терет, чак и ако би се прихватило да је леш о ком говоре сведоци [REDACTED] Ранко заиста леш [REDACTED]. Чињеница да оптужени негира да је возилом заједно са сведоцима [REDACTED] до Бок Јанковца, а коју чињеницу је суд утврдио како је то већ образложено, сама за себе без других доказа не може поуздано указивати на оптуженог као починиоца овог кривичног дела. Истовремено суд је имао у виду да сама чињеница постојања леша [REDACTED] (уколико би се прихватило да се ради о лешу [REDACTED]) у недостатку других доказа који би поуздано и несумњиво указивали на то, не значи да је [REDACTED] и убијен. Осим тога, како из сагласних исказа сведока произилази да је место где је оптужени са [REDACTED] изашао из возила којим је управљао сведок [REDACTED], као и место где касније виђен леш (у близини Саве) контролисала војска и полиција, суд је мишљења да је оптуженом Шиник Горану, становнику Градишке, који је у то време био војно ангажован ова чињеница морала бити позната па би по оцени суда било потпуно

логично и животно да би оптужени уколико је имао намеру да заиста и лиши живота [REDACTED] истог одвео на неко место које је било под мањом контролом и надзором.

Немогуће је приликом одлучивања у поступку у коме се одређено лице терети за лишење живота другог лица не доћи на терен мотива за извршење таквог кривичног дела, нарочито што се у конкретном случају оптуженом ставља на терет да је циљано баш [REDACTED] извео из аутобуса, одвео до Циглане и тамо га лишио живота. Дакле, не ради се о ситуационом кривичном делу, већ из диспозитива оптужнице произилази да је оптужени имао намеру и лишио живота управо [REDACTED]. Тужилаштво за ратне злочине током поступка не нуди експлицитно мотив за убиство [REDACTED] већ кроз одређене доказе сугерише да је у одређеном периоду након убиства [REDACTED] оптужени Шиник Горан боравио у његовом стану при чему је учинила неспорним да је оптужени у [REDACTED] био тек од марта 1993. године. Вероватно је разлог томе што у случају када би се као мотив за убиство појавио предметни стан, онда чак и уколико би се доказала чињеница да је оптужени убио [REDACTED], не би се радило о ратном злочину већ о другом кривичном делу (некус).

Међутим, без обзира на напред наведено суд налази да нема довољно доказа да је оптужени Шиник Горан након што је [REDACTED] извео из аутобуса којим је овај 02.09.1992. године намеравао да напусти Босанску Градишку, одвео га до Бок Јанковца и лишио живота, те је руководећи се правном максимом „In dubio pro reo“ у случају сумње повољније по окривљеног, а при том имајући у виду и члан 16 став 4 ЗКП, којим је између осталог предвиђено да суд пресуду може засновати само на чињеницама у чију је извесност уверен, суд је оптуженог на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП ослободио од оптужбе за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Суд је имао у виду и остале наводе и друге доказе изведене на главном претресу, али налази да код овако утврђеног чињеничног стања нису од утицаја на другачију одлуку суда у конкретној кривичноправној ствари, па их посебно није ни образлагао.

Како је оптужени Шиник Горан ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело за које је оптужен, то је суд на основу члана 265 Законика о кривичном поступку у вези члана 261 Законика о кривичном поступку донео одлуку да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Записничар
Наташа Арсић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Владимир Дуруз

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, Апелационом суду у Београду, а преко овога суда.

